

Giới thiệu Tổ Thủ Khuynh Thiên, Tà Quân Cung Chiêu Phi

Là con gái ai cũng mong muốn lấy được người chồng cung chiêu mình và có cuộc sống hạnh phúc vậy chúng ta hãy cùng theo dõi truyện Tổ Thủ Khuynh Thiên, Tà Quân Cung Chiêu Phi để xem nàng được chiêu chuộng như thế nào.

Nàng là người kế thừa của đại gia tộc cổ xưa, thiên tư thông minh, được khen là đệ nhất thiên tài của giới võ học, nhưng lại bị một con quái điều đánh rơi xuống Huyền Nhai...Khi tỉnh dậy nàng đã ở một nơi vô cùng xa lạ mà phía trước lẫn phía sau đều gặp nguy hiểm không có đường lui.

Hắn là vương gia của đương triều nổi tiếng cung chiêu vợ hơn mạng, mọi việc đều nghe theo vợ vì vợ mà hắn có thể tàn sát cả thiên hạ để đòi lấy một nụ cười của nàng.

Bạn đang đọc truyện *Tổ Thủ Khuynh Thiên, Tà Quân Cung Chiêu Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 1: Sơn lâm mạo hiểm 1

Trên đỉnh núi Vân Phong ——

Nam nhân chỉ vào hơi nóng bốc lên, hồng nham chuyển động nơi đáy vực, hỏi: "Khinh Ca, có dám nhảy không?"

Lạc Khinh Ca hướng xuống dưới nhìn thoáng qua, trong lòng chợt có chút sợ hãi, nắm thật chặt nắm đấm, vẫn nặng nề gật đầu: "Có."

Vì hắn, cùng bọn họ tương lai không đau khổ, nàng nhất định cũng phải sống sót!

Thấy nàng dứt khoát kiên định như vậy, trông mắt nam nhân trở nên phức tạp, ôn nhu nhìn chăm chú vào nàng thật lâu không nói gì.

Lạc Khinh Ca ngửa đầu một chút nhìn rặng mây đỏ phía chân trời, tự biết thời gian đã đến, quay sang bên đối với người đàn ông mình yêu say đắm mà cười: "Ta đi."

". . . Được, cẩn thận một chút, chớ cậy mạnh." Nam nhân trên trán nàng ấn xuống một nụ hôn ôn nhu, nhẹ giọng dặn dò.

"Ừ." Lạc Khinh Ca xoay người lại, hướng phía trước đi từng bước, tựa như nghĩ tới điều gì, bỗng nhiên quay đầu lại, "Chờ một chút."

"Cái gì." Nam nhân ôn nhu nhìn nàng, chờ xem nàng sắp nói cái gì.

Ai biết, Lạc Khinh Ca từ trong lồng ngực móc ra một phong thư, cầm ở trong tay quơ quơ, cười vui vẻ trợn mắt uy hiếp nói: "Khế ước bán thân của người ở trên tay ta, dám can đảm thừa dịp ta không ở đây tìm nữ nhân khác, chờ ta trở lại nhất định đem người và nàng, còn có hài tử của các người hết thảy bán đi!"

Trên đầu nam nhân nhất thời có một mảnh quạ đen bay qua, giờ tay lên xoa xoa xái trán có chút phình to: "Khinh Ca, người yên tâm, kiếp này ta chỉ yêu người."

Nha đầu kia có lẽ vĩnh viễn cũng không chịu tuân thủ hứa hẹn.

"Ha ha, bầu không khí có chút buồn, ta chỉ đùa một chút để điều chỉnh một chút thôi." Lạc Khinh Ca nhón chân lên, khi hắn thất thần ở trên môi hôn một cái, xoay người dứt khoát nhảy vào.

Nào ngờ, hết thảy đều thay đổi khi hắn trở lại.

Nam nhân vuốt ve đôi môi vẫn còn ẩm áp, chăm chú nhìn vào phía trước, đôi mắt càng phát thâm thúy.

Khinh Ca, nếu người không quay về, ta nhất định theo người.

Gí mạnh lay động tay áo hắn đứng ở nơi đó phiêu phiêu như trích tiên thật lâu bất động.

... ..

Trời đêm vắng lặng lộ ra ánh trăng thánh khiết sạch sẽ, ánh trăng tịch tịch nghiêng vào chiếu sáng cả vùng đất, xuyên thấu qua bóng cây lưu lại một vài vệt sáng.

Bóng cây lắc lư, bị gió kéo phát ra tiếng động ào ào.

Một cỗ mùi hôi thối ở trong không khí khiến kẻ khác hít thở không thông còn có chút buồn nôn.

Bốn phía trào ra một đồng trùng xà, chúng nó bò sát mặc dù thanh âm rất nhỏ khiến cho cả bầu trời yên tĩnh càng thêm âm trầm kinh khủng.

Đột nhiên, xa xa truyền đến một trận rung chuyển và thanh âm của dã thú chạy trốn, phá vỡ màn đêm yên tĩnh.

Lúc này, trong rừng xuất hiện một đạo bóng dáng mảnh khảnh, trên vai nàng là một đứa trẻ đang theo nàng chạy trốn thân thể nhỏ bé trên dưới lắc lư.

Mặc dù có khiêng thêm một người nhưng thân thủ của nàng vẫn như trước nhanh nhẹn như liệt báo, người nhẹ như yến, qua lại rất nhanh trong khu rừng mà không bị ảnh hưởng nửa điểm.

Nàng mặc trên người bộ giá y đồ tươi, vạt áo giá y bị nàng thắt ở bên hông, lộ ra xiết khó [cái này ta chịu a] tuyết trắng bên trong, cả người thoát nhìn chẳng ra cái gì.

Chạy trốn một hồi, thể lực Lạc Khinh Ca rõ ràng đã chống đỡ không nổi, chạy đến suýt nữa nôn ra, hai chân cũng bủn rủn vô lực, đã đạt đến cực hạn của nàng.

Thế nhưng bầy sói phía sau như trước theo đuổi không bỏ, đôi mắt màu xanh tịch mạch trong khu rừng hiện lên vẻ thấu hiểu và chán nản.

Nàng nương nhờ đứa trẻ trên người, quay đầu hướng phía sau liếc một cái, khiến cho bầy sói cách đó 500 thước giống như là bị thao túng mà dừng lại.

Chỉ cần nàng dừng lại một chút thì bầy sói đói này sẽ bắt người đuổi theo, nàng và nhi tử miễn phí trên người mình chỉ sợ là sẽ chết trong bụng sói.

"Chết tiệt!" Lạc Khinh Ca khẽ nguyên rủa một tiếng, hơi thở đã có chút hỗn hển.

Nếu là trước đây thì nàng thoát ra bầy sói dễ dàng giống như ăn một bữa sáng, nhưng hiện tại khối thân thể này thật hư nhược, mới chạy không đến một khắc đồng hồ thì trên người đã không còn một chút khí lực.

Chiều cứ chạy trốn như vậy nữa thì sớm muộn cũng sẽ bị bầy sói ăn vào trong bụng, phải nghĩ biện pháp khác để bỏ lại những con sói đói này.

Lạc Khinh Ca một bên nhìn một bên chạy, tâm tư thì xoay như chong chóng.

Cổ thân thể này thị lực vô cùng tốt, thừa dịp ánh trăng có thể thấy chỗ cách rất xa, nàng cố gắng nhìn nhưng chỉ thấy một rừng cây vô biên vô hạn, nhìn không thấy giới hạn.

Ra khỏi rừng cây, khả năng bọn họ thoát khỏi miệng sói là rất nhỏ.

Thế nhưng chờ đợi nàng chính là mệnh mỏng vô bờ, kéo dài vô tận, vẫn bị đêm tối cắn nuốt ở sơn lâm.

Lẽ nào trời muốn diệt nàng! Lạc Khinh Ca trong mắt chậm rãi tràn ra một chút tuyệt vọng nhưng tốc độ dưới chân cũng không dám chậm lại chút nào.

Xem ra chỉ có thể trèo lên cành cây tránh một chút, lúc ở trên cây, nếu muốn chạy trốn nữa thì rất khó khăn, trừ phi là người có năng lực ường đại đi qua nơi này, bằng không các nàng chỉ có thể chết đói, đây cũng là lí do vì sao nàng tình nguyện chạy trốn cũng không nguyện lên cây.

Tuy rằng tránh thoát miệng một tránh không khỏi mùi lăm, nhưng không còn biện pháp nào khác, chỉ có thể sống một phút đồng hồ còn hơn chết, chỉ cần không ngừng hít thở thì nàng tuyệt sẽ không tha!

Lạc Khinh Ca nhắm vào gốc cây to lớn phía trước cách đó không xa, cắn răng một cái, vọt qua.

"Không nên lên cây, chạy về hướng Đông." Lúc này, một thanh âm mềm nhũn của trẻ em vang lên bên tai.

Không cần nhìn cũng biết là ai nói, nhất định là tiểu quỷ trên đầu vai nàng.

Lạc Khinh Ca giơ tay lên vỗ trên cái mũi nhỏ của hán tử một cái, thở dốc nói: "Tiểu, tiểu hài tử biết cái gì, ngoan ngoãn đợi đi."

Nàng hiện tại một gần như muốn ngất nhưng vẫn còn có lòng thanh thần giáo huấn nhi tử miễn phí của mình, nàng đối với chính mình hết chỗ nói rồi.

"Người dám đánh ta!" Tiểu quỷ kia sau khi bị đánh, vùng xung quanh lông mày chợt buộc chặt, đôi mắt cũng tối đen vài phần.

Bạn đang đọc truyện *Tổ Thủ Khuyên Thiên, Tà Quân Cung Chiều Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 2: Sơn lâm mạo hiểm 2.

"Người không nghe lời, lão nương sẽ phạt ngươi." Lạc khinh ca nói như là một chuyện đương nhiên, khẩu khí kia tựa như Nghiêm mẫu giáo huấn nhi tử không nghe lời.

Tiểu quý nhất thời tức giận đến nổi thở gấp, vốn định phát hỏa, nhưng nghĩ tới bây giờ đang chạy trốn chết thì cũng chỉ có thể bỏ qua.

Âm thầm hít một hơi cố gắng đem lửa giận ép xuống, non nót nói: "Hướng Đông cách đó không xa có một mảng lớn độc xà tụ tập ở đó, ngươi đem những con sói đó dẫn qua. . ."

Hắn còn không có nói, "Ba ——" trên cái mũi lại bị đánh một cái tát.

"Ngươi ——" cái mũi của tiểu quý đã trúng hai cái tát, khuôn mặt nhỏ nhắn nhất thời bị vận vận thay đổi hình dạng.

Cái này nữ nhân chết bầm thậm chí đánh hắn hai cái trên mũi!

"Ngươi ngươi cái gì, tiểu quý ngươi ra cái chủ ý gì, biết nơi đó có độc xà ngươi mà vẫn muốn ta đi, đây không phải là muốn chết sao." Lạc Khinh Ca bắt đầu dĩ thử đãi, nàng thông minh như vậy, tại sao có thể có một nhĩ tử ngu ngốc như thế chứ.

Ngạch, sai, trên người hắn chảy máu của cổ thân thể này, không có quan hệ gì với nàng, nàng chẳng qua là một u hồn tới từ dị thể mà thôi.

Đầu óc ngốc nghếch, không sao, chỉ cần sau đó hảo hảo giáo dưỡng nhất định sẽ có tiền đồ, có thiên tài là nàng ở đây, chẳng lẽ còn không dạy được cho hắn sao. [Nguyệt: Tự kỉ gớm]

Hải tử này nói ngược lại thì cũng không sai, lỗ mũi không may hít phải một cỗ mùi hôi tanh độc khí khiến cho kẻ khác hít thở không thông.

Loại này mùi hôi thối buồn nôn này chứng minh cách đó không xa có một đoàn độc xà đang bắt đầu di chuyển, loáng thoáng còn có thể nghe được thanh âm độc xà di chuyển.

Xem ra tiểu quý này không đơn giản, tuổi còn nhỏ nhưng trong tình huống bị sói đói đuổi giết vẫn không khóc không nháo lại còn có thể cảm nhận rõ ràng chuyển động của rắn, cho dù người lớn cũng chưa chắc đã làm được.

Lạc Khinh Ca đối với hải tử mềm mại trên người có thêm một nhận thức mới, phải tìm hiểu hải tử này cho thật kĩ mới được nhưng không phải bây giờ, hôm nay chạy ra miệng sói mới là việc quan trọng nhất.

Mắt thấy sắp đến gần cây đại thụ trước mặt kia, Lạc Khinh Ca đang muốn nhảy lên thì ai biết dưới chân mềm nhũn cả người hướng phía trên mặt đất ngã xuống.

Vội vã xoay người, cuối cùng thân thể mới đứng vững được, không đến mức té ngã xuống đất.

Nàng thấy cổ thân thể này không thể sử dụng phi hành thuật, nên muốn dùng trợ lực để nhảy lên trên cây nhưng bởi vì chân mềm nhũn vô lực mà thất bại, xem ra phải trèo lên.

Lạc Khinh Ca đem tiểu quý trên vai ném tới trên lưng, đang muốn ôm cây leo lên thì lúc này, một con sói hướng đến nàng đánh tới.

"Chết tiệt!" Lạc Khinh Ca phải đành phải buông tha cho ý nghĩ leo cây, cuống quýt lách mình hướng một bên tránh.

Sói một kích không trúng, một giây kế tiếp, thân thể nhanh nhẹn lộn lại rồi bỏ nhào về phía sau.

Lúc này, trước mắt nàng xuất hiện một cây ngọc trầm, không chút suy nghĩ, nắm cây trầm hướng về phía đầu con sói đang lao tới, đó là điểm yếu của nó.

Xong một hoinhan cơ hội hồi phục sức lực, Lạc Khinh Ca cũng không dám dừng lại, trên lưng cồng một tiểu quý chạy như điên.

Vừa rồi ngọc trầm là do tiểu quý đưa cho nàng, xem ra nhĩ tử miễn phí của nàng cũng không ngốc.

"Ta nói ngươi chạy đến phía Đông, có nghe hay không." Thấy nàng còn đang không đầu không đuôi điên cuồng chạy về phía trước, tiểu quý nổi giận.

"Ba ——" mỗ tiểu quý rống giận qua đi, trên cái mũi lại bị một cái tát, "Ngươi hô cái gì hả, kêu nữa ta đem ngươi ném cho sói ăn."

Lúc này, Lạc Khinh Ca nghiêm nhiên trở thành một mẹ kế ác độc.

Người nữ nhân này đúng là vẫn ngu ngốc trước sau như một, tiểu quý cau mày, tức giận nói: "Dù ngươi chạy về hướng Đông thì thể chất của ngươi đặc thù, độc xà sẽ không cắn ngươi."

"Ngươi nói cơ thể của ta kháng xà? Xà sẽ không cắn ta?" Lạc Khinh Ca về mặt kinh ngạc.

"Ngươi không biết? !" Tiểu quý kia hiển nhiên lấy làm kinh hãi, nghi hoặc không hiểu nhìn nàng.

Chuyện này cũng không phải bí mật, nàng nên biết mới phải, làm sao lại . .

Chương 3: Sơn lâm mạo hiểm 3.

Lạc Khinh Ca thấy hần mặt lộ vẻ nghi hoặc, mâu quang chợt lóe, có chút mất tự nhiên ha ha cười: "Cái kia, vừa rồi đầu óc của ta bị động kinh, không nhớ ra được."

"Đầu óc bị động kinh?" Tiểu quý lập lại một chút mấy chữ này, khoe môi không khỏi co rút, cái từ này đúng là đặc biệt.

"Ha ha, đúng vậy, động kinh." Lạc Khinh Ca thần nhiên thừa nhận, thật giống như 'Động kinh' hai chữ chính là lời ca ngợi.

Tiểu tử này mặc dù tuổi tác không lớn, nhưng hần là nhi tử của cô thân thể này, tất nhiên thập phần hiểu nàng, lời hần nói cũng không phải là giả.

Nguyên lai cô thân thể này có công hiệu kháng xà! Không nghĩ tới lần này sống lại lại kiếm được, ha ha ha. . .

Lạc Khinh Ca âm thầm đắc ý, bất quá, đắc ý thì đắc ý nhưng nàng hoàn toàn chưa quên tình cảnh nguy hiểm của mình, dưới chân tốc độ không dám chậm hơn nửa phần.

Mắt thấy sói đói sắp nhào lên thì nàng không chần chờ nữa, lập tức xoay người hướng về phương hướng mà tiểu quý này chỉ mà chạy như điên.

Này sói đói một đường theo sát phía sau, mũi vị bên miệng chúng nó làm sao có thể buông tha.

Nhìn trước là món ngon mắt mỹ vị thì lại càng phát ra hưng phấn, đàn sói cuộn cuộn, khiến cho lá cây ào ào bay xuống, cành khô lá vụn xung quanh bay lên.

Khinh Ca đang chạy, đột nhiên, cấp tốc ngừng lại cước bộ, thẳng tắp đứng ở biên giới cái hồ không nhúc nhích.

Nhìn cái con gì đó liên tục nhúc nhích ở phía trước, trong dạ dày như có một làn sóng bốc lên, không thể nào bình tĩnh triệt để được: "Tiểu quý, cơ thể của ta thật có thể kháng xà, người bảo đảm chúng nó sẽ không cắn ta!?"

Trước mắt là một cái hồ to lớn, nhìn không thấy cuối, bên trong có vô số con xà quạ lại dây dưa, lộn thành một đoàn, da rắn trơn nhẵn ở dưới ánh trăng chiếu rọi xuống, hiện lên hần quang yếu ớt.

Thình thoảng còn có thể thấy chúng nó vuron cái lưỡi màu đỏ ra, thanh âm ti ti quanh quẩn ở bên tai, khiến cho người ta sồn tóc gáy.

Cái hồ này rất lớn, kéo dài vô tận.

Ở trong không khí thoang thoảng nổi lên một tầng khí tức không sạch sẽ, không thể nghi ngờ những con độc xà ấy đều có độc tính cực mạnh, bị cắn một cái, phỏng chừng không sống được đến mấy giây, hắc bạch vô thường liền tới đây câu hồn.

"Hết cách." Thanh âm giòn tan, sạch sẽ lưu loát, không mang theo nửa phần chần chờ.

Lạc Khinh Ca thì sắc mặt đen xuống: "Không có bảo đảm hoàn toàn an toàn của ta, người nghĩ muốn hại chết ta phải không."

"Độc vật phải không tới gần người, nhưng chọc tới chúng thì cũng sẽ cắn người."

". . ."

Đang lúc bọn hần thảo luận vấn đề, sói đói theo phía sau bởi vì phía trước có đàn độc xà nên đành phải đứng ở cự ly cách Lạc Khinh Ca mười thước, không dám đi về phía trước.

Lúc này, đứng ở trước mặt sói đầu đàn chậm rãi hướng về phía trước đi mấy bước, đột nhiên, ra sức nhảy dựng lên hướng phía Khinh Ca bọn họ đánh tới.

Ghé vào trên đầu vai Lạc Khinh Ca cậu bé đẩy mắt tinh quang hơi đổi, giờ lên tay nhỏ bé hướng phía trên người nàng vỗ mấy cái: "Sói nhào tới, mau nhảy xuống!"

"Không nhảy." Lạc Khinh Ca nhìn thấy bầy rắn đã bị quấy rầy, bây giờ nhìn lại bầy sói cũng không còn thấy đáng sợ như trước nữa, nàng tình nguyện cùng sói tranh đấu cũng sẽ không nhảy vào trong ổ rắn.

Cùng đấu với sói nếu cố gắng còn có một cơ hội sống sót.

Lạc Khinh Ca quyết định chủ ý, đang muốn xoay người né tránh sói công kích, đột nhiên, nàng thân thể tê rần, cả người hướng phía độc xà trong hố rơi xuống.

Muốn xoay người ổn định thân thể, ai biết lại không có nổi nửa điểm khí lực.

Xong, mới sống lại thì bị chết trong bụng rắn, Lạc Khinh Ca muốn chửi má nó.

Không có đau đớn, chỉ cảm thấy dưới thân lạnh lẽo độc xà phân tán tháo chạy, độc xà như lâm đại địch khản trương chạy trốn chết.

Trong thời gian ngắn, quanh thân nàng độc xà vọt tới xa xa, mấy con độc xà bị Lạc Khinh Ca đặt ở dưới thân liều mạng dẩy dụa.

Những độc xà này tuy bị Lạc Khinh Ca đặt ở dưới thân, nhưng không có một con rắn nào đi cắn nàng mà còn thảnh thơi thoát đi nàng, xem nàng giống như hồng thủy đã trôi.

Tiếp theo là sói đói rơi xuống nhưng lại không có may mắn như Lạc Khinh Ca, sói đói mới vừa rơi vào trong hố, độc xà như ong vỡ tổ vọt tới.

Chớp mắt một cái, vừa... vừa rồi còn là một con sói trắng bạc to lớn nhưng bây giờ chỉ còn lại một bộ xương trắng, ngay cả kêu một tiếng cũng không kịp.

Bạn đang đọc truyện *Tổ Thủ Khuynh Thiên, Tà Quân Cung Chiêu Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 4: Sơn lâm mạo hiểm 4.

Lạc Khinh Ca tâm trạng một trận buồn nôn, hoàn hảo là độc xà sợ cổ thân thể này, nếu không có lẽ nàng đã đi tìm Diêm vương lão tử uống trà. [Diêm vương: Cmn, ai muốn uống trà với người]

Biết độc xà sẽ không cắn mình, tâm trạng của nàng cũng thả lỏng hơn rất nhiều.

Bất quá, vừa rồi thân thể của nàng tại sao có thể chết lặng, hình như là bị ai điểm huyết, chỉ là lực đạo quá yếu, trong nháy mắt liền biến mất.

Chẳng lẽ là...

Nhìn cậu bé đang ghé vào trên người nàng, trong mắt không khỏi hiện ra nghi hoặc.

Cậu bé mâu quang lóe lên, lập tức từ trên người nàng đứng lên, "Ở đây độc khí rất nặng, không đi nữa thì không chờ bị sói ăn có thể đã bị độc khí hại chết."

Hắn nói không sai, ở đây độc khí lượn lờ, khiến kẻ khác hít thở không thông, Lạc Khinh Ca con người không khỏi hít lại.

Hắn rốt cuộc là ai, dĩ nhiên biết nhiều như vậy.

Bất quá, bây giờ không phải là lúc tìm tòi nghiên cứu, bây giờ sói đói này hiện đang nhìn chăm chăm vào nàng, nàng cũng không dám từ trong cái hố này bước ra ngoài dù chỉ một bước.

Có vài con sói chịu không nổi thức ăn ngon thì có can đảm nhảy vào nhưng trong nháy mắt lại bị đàn xà nuốt trọn, chỉ còn lại một đống xương trắng.

Một số con soi theo bản năng triều lui về phía sau mấy bước, bất mãn hướng về phía Lạc Khinh Ca gầm rú, chỉ là không dám tiến lên nửa bước.

Biết những con sói đó đã đối với bọn nàng đã không còn tính uy hiếp, thần kinh buộc chặt từ nãy tới giờ của Lạc Khinh Ca cũng hơi buông lỏng.

Vội vã từ dưới đất bò dậy, đem cậu bé ôm vào lòng đặt ở trên lưng, giẫm lên xác chết và bùn nhão tiếp tục bước lên phía trước.

Các nàng đi tới đâu thì bây giờ sẽ tự động nhường đường, chờ thêm một lúc, thì lập tức tránh ra, thật giống như đang nghênh tiếp một đại nhân vật.

"Chúng nó làm sao lại tụ tập ở chỗ này?" Lạc Khinh Ca vừa đi vừa hỏi ra nghi hoặc trong lòng.

Mảnh rừng núi này tương đối rộng rãi, cái hố lại không sâu, xà bò ra ngoài cũng không thành vấn đề, nhưng chúng nó lại nhất định lại ở trong cái hố kia, thật là làm người ta khó hiểu.

"Chúng nó là thanh lân xà, sống tập thể, đặc biệt là đến buổi tối mới đi kiếm ăn khắp nơi rồi thanh lân xà gom lại một đồng để nghỉ ngơi." Cậu bé trên lưng yếu ớt giải thích.

Lạc Khinh Ca khỏe mỗi giật giật, vô cùng cảm thán: "Bọn họ đầu óc khẳng định có vấn đề."

Đây là một đám quái xà.

Bất quá, ở trong lòng lại bỏ thêm một câu: hài tử này thật đúng là cái gì cũng biết.

Trên khuôn mặt nhỏ nhắn đậm mạc của cậu bé hiện ra mấy đường hắc tuyến, lộ ra dấu hiệu rạn nứt.

Hồ xà rất lớn, Lạc Khinh Ca cõng cậu bé trên lưng cấp tốc chạy trốn, nhưng vẫn chưa đi đến cửa ra, bị độc khí khiến cho hít thở hầu như không thông.

Không biết qua bao lâu, rốt cục đi ra khỏi hồ xà.

"Rốt cục đi ra." Lạc Khinh Ca giờ tay lên vỗ vỗ mấy cái trên đầu, nặng nề hít thở không khí.

Nàng muốn đem cậu bé trên người đặt xuống đất, nghỉ ngơi một chút, lại tiếp tục chạy đi.

Đột nhiên, dưới chân mặt đất đột nhiên lay động.

Có lẽ là địa chấn.

Lạc Khinh Ca cuống quýt ổn định thân thể, trong lòng bị phần không thôi.

Vừa mới thoát hiểm, bây giờ lại tới động đất, lẽ nào hôm nay là ngày xui của nàng.

Ý nghĩ này vừa mới hiện lên trong đầu thì mặt đất liền "Ầm——" một tiếng, nổ ra.

Tiếp theo là một con quái vật lớn từ dưới đất chui lên, nó cao bằng khoảng một ngôi nhà 4 đến 5 tầng.

Quái vật lớn lên như cự xà, có hai cái móng vuốt lớn, hai mắt như hai cái đèn màu đỏ lóe ra u quang giữa trời đêm.

"Trời ạ, đây là con gì!" Lạc Khinh Ca như bị dội một chậu nước đá, cả người đều lạnh như băng.

Bất quá, cơ thể cũng không dám chậm trễ nửa phần, lập tức cõng cậu bé lùi xuống chạy trốn.

Đúng lúc này, quái xà mở cái miệng rộng như chậu máu ra, cúi đầu hướng bọn họ cắn xuống.

Xong xong, cái này chết chắc rồi, Lạc Khinh Ca cảm giác được từ thần đang vẫy tay chào nàng.

Mới chạy trốn trong miệng sói đói, hiện tại lại phải trở thành thức ăn trong miệng quái xà, ai, xem ra hôm nay tránh không khỏi số phận làm thức ăn a.

Mất thấy quái xà sẽ cắn được nàng, đột nhiên, dưới chân hơi trơn khiến nàng trượt ngã, thân thể hai người cực nhanh rơi xuống dưới vực thẳm...

Bạn đang đọc truyện *Tổ Thủ Khuynh Thiên, Tà Quân Cung Chiêu Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 5: Nhi tử miễn phí 1

Chỉ lo chạy trốn, dĩ nhiên là nàng không nhìn thấy được phía trước có Huyền Nhai!

Bất quá, đã tiến vào Huyền Nhai, lại trốn thoát quái xà, hi vọng bọn họ phúc lớn mạng lớn nên ông trời thương hại cho bọn nàng được chết toàn thân.

Lạc Khinh Ca phiến muộn đến cực điểm, đời trước bị một con quái điều đánh rơi xuống Huyền Nhai còn đời này lại tránh không khỏi số phận phải nhảy xuống vực.

Đem cậu bé trên lưng ôm vào trong lòng, dùng thân thể cố gắng che chở cho hắn, tốt xấu gì thì hắn cũng là 'Nhi tử' của nàng.

Con người xanh đen của cậu bé xoẹt qua một tia sáng không rõ hàm xúc rồi lại quay lại bình thường.

Thân thể hai người cấp tốc rơi xuống, Lạc Khinh Ca đầu óc tối sầm, hôn mê bất tỉnh...

... ..

Đau quá! Toàn bộ thân thể giống như bị rời rạc, ngay cả đầu ngón tay cũng đau!

"Đau..." Lạc Khinh Ca đau nhین không được rên rỉ thờ dài một tiếng.

Nàng đây là thể nào, làm sao có thể cảm thấy đau đớn.

Đúng lúc này, những chuyện trước khi hôn mê giống như một thước phim từng chút một xông vào trong đầu nàng.

Nhớ kỹ lúc nàng mới học được phi hành thuật, đang ở trên không trung luyện tập phi hành, đột nhiên, xuất hiện một con quái điều màu vàng, quái điều này toàn thân lông chim màu vàng, lớn lên rất quái dị, nàng chưa bao giờ thấy qua.

Lúc đó tâm huyết dâng trào, đang nghĩ bắt nó lại để hảo hảo nghiên cứu một chút.

Ngay lúc nàng đuổi kịp quái điều thì đột nhiên quái điều quay đầu hướng phía nàng đánh tới.

Lúc đó, đầu óc trống không, thân thể không bị khống chế nên mới rơi xuống phía dưới Huyền Nhai...

Tỉnh lại lần nữa, mới phát hiện thân thể của mình đã không còn là của mình, bên người chính là một cậu bé 5 tuổi.

Còn chưa kịp biết rõ ràng tình huống thì một đám sói đói liền chạy đến tấn công.

Kể tiếp, chính là một cuộc rượt đuổi...

Có thể cảm giác được đau đớn kịch liệt trên người nàng hiện tại hẳn là còn sống.

Được rồi, đưa bé kia đâu, nàng nhớ trước lúc mình ngất đi hẳn còn đang trong ngực của nàng.

Nghĩ tới đây, Lạc Khinh Ca cố hết sức mở hai mắt ra đập vào mắt đó là một cành lá.

Ánh sáng mặt trời xuyên thấu qua cành lá, đập trên gương mặt khiến cho nàng cảm thấy rất ấm áp.

Lạc Khinh Ca chống tay trên đất mặt đất cố gắng ngồi dậy, giương mắt lên dò xét bốn phía.

Thấy một nam hài phân điều ngọc mài đang ngồi cách chỗ nàng không xa.

Hắn đang ngồi xếp bằng, con ngươi nhắm chặt, ánh nắng mặt trời từ lá cây xuyên thấu qua đó đánh vào khuôn mặt phân nộn trên nhò nhẩn, da thịt trắng nõn gần như trong suốt, như một búp bê điều khắc thủy tinh.

Cả người mặc y phục bản thủ nhưng lại không khiến khí chất thoát tục của hắn giảm bớt càng khiến cho hắn giống như tiên đồng thất lạc xuống trần gian.

Lạc Khinh Ca không khỏi tấm tắc thán khen, quá đẹp! Thật không giống hài tử nhân gian, khi hắn lớn lên không biết sẽ khiến sẽ khiến bao nhiêu cô gái vì hắn mà động tâm a.

Đúng lúc này, nam hài chậm rãi mở mắt ra, con ngươi đen láy nhìn về phía Lạc Khinh Ca: "Ngươi đã tỉnh."

Thanh âm mềm nhũn, rất là êm tai.

"Ừ, ngươi có bị thương không?" Lạc Khinh Ca thử từ dưới đất bò dậy, hoạt động cơ thể một chút.

Hoàn hảo, tuy rằng toàn thân đau đớn, nhưng không có gãy xương.

Đi tới bên người nam hài, trên dưới kiểm tra rồi một lần, xác định hắn không có bị thương mới đi sang cái cây bên cạnh, miễn cưỡng tựa vào ngồi ở chỗ kia.

Thoải mái mà thờ dài một tiếng, "Còn sống thật là tốt a."

Nam hài bên cạnh thâm ý liếc nàng một cái nhưng nàng không có để ý tới rồi lại tiếp tục nhắm hai mắt ngồi thiền.

Lạc Khinh Ca nghĩ ngợi một hồi, mở hai mắt ra, thấy nam hài bên cạnh vẫn còn đang ngồi thiền, nhin không được trêu ghẹo nói: "Ngươi hài tử này, giống như là một đạo sĩ, vẫn ngồi thiền."

Trong lúc nói chuyện còn không quên vươn tay nhéo nhéo khuôn mặt nhò nhẩn đáng yêu.

Nam hài có chút tức giận nghiêng đầu né tránh ma trảo, liếc Lạc Khinh Ca, liền nhắm lại hai tròng mắt, không để ý tới nàng nữa.

"Ai, ngươi hài tử này không có một chút đáng yêu gì hết." Lạc Khinh Ca than thở.

Bất quá, tóm lại hắn vẫn là nhi tử của thân thể này, hướng chi hài tử này cũng thông minh như vậy, nói như thế nào thì cũng là nàng buồn bán lời.

Nếu chiếm thân thể mẫu thân hần thì nàng cũng có trách nhiệm coi hần là nhi tử của mình mà nuôi hần lớn thành người.

Nghĩ đến chỗ này, Lạc Khinh Ca vỗ bả vai của nam hài rồi nói: "Nhi tử, sau này đi theo mẫu thân ăn ngon uống cay trở thành người nổi tiếng, mẫu thân sẽ không quên ngươi, ha ha, ai bảo ta là lão nương của ngươi chứ."

Nàng một thiếu nữ chưa lập gia đình, lại có con trai lớn như vậy, ngẫm lại đều có cảm giác không thể tin được.

Cậu bé nghe vậy lông mi hung hăng run rẩy, biểu tình đậm mực "Rầm" vỡ thành từng mảnh không còn giữ được dáng vẻ bình tĩnh.

Sau đó, khuôn mặt nhỏ nhắn căng thẳng của hần, bất động thanh sắc vươn tay nhỏ bé đem tay áo của nàng vén lên, chỉ vào ddienr hồng duy nhất trên da thịt bạch ngọc: "Thủ cung sa của ngươi vẫn còn."

Nữ nhân này đầu óc thực sự động kinh.[Tiểu Nguyệt: Em ủng hộ ý kiến của anh]

Bạn đang đọc truyện *Tổ Thủ Khuynh Thiên, Tà Quân Cung Chiều Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 6: Nhi tử miễn phí 2

"Thủ cung sa?" Lạc Khinh Ca nhìn điểm hồng duy nhất trên cánh tay, nhất thời buồn bực.

Nàng như thế nào còn là một khuê nữ trong sạch? Nguyên lai hài tử này không phải là con của nàng.

Cậu bé nhìn phản ứng của nàng, đôi mắt đen láy cũng âm trầm thêm vài phần.

"Vậy ngươi khẳng định không phải hài tử của..." Lạc Khinh Ca ngẩng đầu đứng dịp thấy ánh mắt khác thường của cậu bé, không khỏi chột dạ đứng lên.

"Ha ha, ta, ta..." Chết tiệt, nàng ngay cả việc cổ thân thể này là gái chưa chồng còn không biết, hài tử này khẳng định đang hoài nghi nàng.

Không tự chủ gãi gãi cái ót, nàng cảm thấy cái ót có chút ẩm ướt, tiếp theo là hàng loạt cảm giác đau đớn từ sau đầu truyền đến.

Lạc Khinh Ca nhìn thấy tay đầy máu, ánh mắt sáng lên, trong bụng thầm cảm thấy may mắn vì cuối cùng cũng tìm được lí do thoái thác: "Hắc hắc, cái kia đầu của ta bị đụng phải nên có rất nhiều chuyện ta không còn nhớ rõ nữa, ngươi xem máu chảy thật là nhiều a."

Mở to đôi mắt trong suốt long lanh, tỏ vẻ ta rất vô tội.

Cậu bé nhìn một chút máu trên tay nàng, lại ngẩng đầu nhìn nàng, một lát sau cũng không nói gì cả.

Lạc Khinh Ca bị hần nhìn đến da đầu đều có chút tê dại.

Rõ ràng chỉ là một đứa bé, nhưng quanh người hần lại tản ra áp bách và hơi thở cao quý, nàng càng ngày càng hiếu kỳ về thân phận của hần, rốt cuộc là một gia đình như thế nào mới có thể sinh ra một hài tử như thế này.

Không lâu sau, cậu bé mới thu hồi ánh mắt, yếu ớt nói rằng: "Ngươi tên là Lạc Khinh Ca, năm nay mới tròn 15 tuổi, là đích nữ của Lạc vương gia, Phụng Nguyên quận chúa."

"Ngươi nói ta là quận chúa? !" Lạc Khinh Ca có chút kinh ngạc, "Vậy tại sao ta lại ở trong cái địa phương kì quái này?"

Không nghĩ tới cổ thân thể này vốn là một vị quận chúa, nhưng lại cùng trùng tên với nàng, chỉ là nàng như thế nào cùng hài tử này ở trong núi hoang này chứ.

"Hôm nay là ngày ngươi thành thân, đêm qua bị người đánh hôn mê, đưa tới nơi này." Cậu bé nói ra lí do, hai mắt nàng ở trên người y liếc mắt một cái đánh giá, mỗi mống phấn nộn nhìn không được run lên.

"Hôm nay là ngày ta thành thân? ! Nhưng lại bị người ta mưu sát? !" Lạc Khinh Ca có chút không bình tĩnh.

Nhìn y phục rách nát trên người nàng thì chắc chắn trước kia chính là giá y cổ đại.

Hôn nhân còn chưa có kết quả thì đã bị người ta mưu sát, căn cứ vào đầu óc thiên tài của nàng thì người này nhất định là vì có tình cảm với lão công của nàng nên mới muốn giết nàng.

Bất kể là bọ giết do chuyện tình cảm hay là giết có âm mưu thì chủ nhân của cổ thân thể này hiện tại chính là nàng, nếu muốn giết nàng, chắc chắn không đơn giản như vậy.

Lạc Khinh Ca trải qua một phen suy tính, liền tiếp nhận sự thật này.

Ngước mắt nhìn cậu bé, liếc mắt, hỏi: "Người tên là gì, vì sao ở cùng với ta?"

Có lẽ người này giết nàng do chuyện tình cảm, chỉ là nàng nghĩ không thông, tại sao phải ném một hài tử vào trong này cùng với nàng.

Cậu bé nghe vậy, đáy mắt lướt qua một tia dị dạng, lại bị hấn bắt động thanh sắc che giấu.

"Ta là Long Lăng Thiên, về phần tại sao ta lại đến nơi này, ta cũng không rõ ràng lắm."

Nói xong, hấn nhắm hai mắt lại, một bộ dạng ông cụ non.

"Người cùng ta có quan hệ gì?" Lạc Khinh Ca nhìn bộ dạng ông cụ non của hấn, khóe môi khẽ run, vươn tay捏o khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ đỏ của hấn: "Thật thật hoài nghi, người có phải là một lão già đội lốt trẻ nhỏ hay không a, ngoan ngoan lại đây với nương, cấp tý tý cười một cái."

Rõ ràng chỉ là một đứa trẻ năm tuổi nhưng lại có dáng vẻ của người từng trải, càng nhìn lại càng cảm thấy kì lạ.

Vùng xung quanh của Long Lăng Thiên nhú chặt, đem cánh tay đang tác quái trên mặt đập xuống, không kiên nhẫn nói: "Ta và người không có quan hệ gì cả."

"Không có quan hệ gì cả thì tại sao chúng ta lại bị đem đến nơi này cùng nhau." Còn biết nàng nhiều chuyện như vậy, hấn khẳng định cùng nàng rất quen thuộc.

Lạc Khinh Ca khi đang nói chuyện, hai cái móng vuốt lại một lần nữa ở trên khuôn mặt nhỏ nhắn của hấn vuốt ve thương thức.

Xúc cảm mềm mại đúng như trong tưởng tượng a.

Long Lăng Thiên cảm quả đảm nhỏ, nhìn xuống lửa giận trong lòng, nhắm mắt không để ý tới nàng nữa, tùy ý hai cái ma trảo đang làm bậy trên khuôn mặt hấn.

Trước đó không lâu ăn hai cái nội đan của ngân lân măng xà nên bây giờ cần nghỉ ngơi một chút.

Đều tại người nữ nhân này, nếu không phải là vì cứu nàng, hấn làm sao sẽ biến thành cái bộ dáng này.

Muốn khôi phục lại có lẽ phải mất không ít ngày.

Bạn đang đọc truyện *Tổ Thủ Khuyên Thiên, Tà Quân Cung Chiều Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7: Lăng nhục

Lạc Khinh Ca thấy hấn không để ý tới nàng, trong chốc lát liền mất hết hứng thú chơi đùa.

Cúi đầu nhìn một chút thân thể chính mình, giá y mặc trên người đã biến thành nhiều mảnh nhỏ treo trên người nàng, trung y bên trong cũng đã thành màu xám xo, toàn thân tản ra mùi hôi thối ghê tởm.

"Ai, bây giờ ăn mày có lẽ còn sạch sẽ hơn so với ta." Lạc Khinh Ca ghét bỏ cau mày một cái, ngẩng đầu nhìn bốn phía xung quanh.

Thấy cách đó không xa có một con sông nhỏ, nàng lập tức dùng hết tốc lực chạy sang bên kia.

Vừa chạy vừa gạt bỏ thành công y phục trên người, đến bờ sông thì chỉ còn lại một cái yếm và một cái quần thật mỏng.

"Sông nhỏ a, ta tới." Lạc Khinh Ca hét lớn một tiếng, thả người kích động tiến lên nhảy vào trong nước, bắt đầu vui sướng thanh tắm.

Ở đây bây giờ mùa chính là mùa hè nên nước cũng không có lạnh lắm, tắm cũng vừa phải.

Long Lăng Thiên nghe được động tĩnh, chậm rãi mở hai tròng mắt, đứng dịp thấy một màn Lạc Khinh Ca đang tắm. [Nguyệt: Đoạn này ta chém]

Bóng lưng tuyết trắng gần như trong suốt ở dưới ánh mặt trời, hiện lên hào quang nhàn nhạt, mái tóc đen nhánh dán trên tấm lưng tuyết trắng, cảnh tượng này đúng là chọc mắt người mà.

Nàng vui sướng vuốt mặt nước, bọt nước văng khắp nơi, người cùng với nước tạo thành một bức tranh thủy mặc.

Nữ nhân chết bầm, nhân phẩm kém, không nghĩ tới da mặt cũng dày như vậy, hấn- một đại nam nhân ở chỗ này, lại đi còi còi hết quần áo!

Long Lăng Thiên khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ ửng, hoảng hốt vội vàng xoay người, tránh né một màn này.

Lạc Khinh Ca chơi nước một hồi, đột nhiên, nhớ tới một việc.

Nàng hình như còn chưa xem hình dạng của cổ thân thể này.

Tạm dừng động tác, rất nhanh trên mặt nước chấp chôn hiện ra gương mặt của một nữ tử tuyệt sắc.

Đây là một gương mặt xa lạ, linh hoạt kỳ ảo xinh đẹp tuyệt trần, giữa hai hàng lông mày lộ ra một tia ánh khí, còn có một chút tính trẻ con, đôi mắt to tròn trong suốt hữu thần.

Lạc Khinh Ca xoa bóp gò má của mình, đối gương mặt này nàng cảm thấy tương đối hài lòng.

May mắn là không phải một gương mặt xấu xí, nữ nhân thích chưng diện, nàng tự nhiên cũng sẽ không ngoại lệ.

Lấy một chút nước rửa mặt, nước hơi lạnh, khiến cho đầu óc lộn xộn của nàng thanh tỉnh một chút.

Ngẩng đầu thấy Long Lăng Thiên xoay người, có chút nghi hoặc, nhỏ giọng lầm bầm một câu: "Hài tử này lúc nào xoay người."

Con người ở trên cơ thể Long Lăng Thiên nhìn một chút, thấy hấn một thân bạch y nay đã trở thành màu xám, cả người không có một chút sạch sẽ.

Lạc Khinh Ca mâu quang lóe lên, khóe môi câu lên một chút tươi cười giảo hoạt.

Nàng rón rén đi lên bờ, lặng lẽ tới phía sau Long Lăng Thiên, đem hấn mạnh mẽ bế lên: "Tiểu quai quai, lại đây, tỷ tỷ tắm rửa cho người."

Khi đang nói chuyện, Lạc Khinh Ca liền ôm hấn nhảy vào trong sông.

"Buông." Long Lăng Thiên nhất thời khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ ửng, gương mặt nhỏ nhắn phấn nộn tràn đầy tức giận.

Muốn đẩy ra nhưng bắt đắc dĩ hấn hiện tại không có một chút công lực mào cá, khí lực của nữ nhân này lại rất lớn, hấn căn bản là không thoát thân được.

"Tiểu hài tử phải vệ sinh sạch sẽ, hiểu chưa." Lạc Khinh Ca giam cầm tiểu thân thể của hấn, một lát sau liền đem y phục của Long Lăng Thiên y thoát sạch.

"Xú nữ nhân! Buông! Có nghe hay không!" Long Lăng Thiên nhất thời tức đến bễ phôi.

Một đại nam nhân như hấn thế nhưng lại bị nữ nhân lột sạch, sau này truyền ra ngoài hấn biết làm người như thế nào a.

Lạc Khinh Ca nghe vậy, mày liễu liền dựng thẳng, "Ba ——" một tiếng, ở trên cái mông nhỏ của Long Lăng Thiên đánh một cái rồi nói: "Tiểu hài tử như người như thế nào một chút lễ phép cũng không có, phải gọi ta là tỷ tỷ có biết không."

"Cút ngay!" Long Lăng Thiên tức giận đến nổi thân thể run lên, hận không thể giết chết Lạc Khinh Ca.

Nữ nhân đáng chết! Lại dám nhục nhã hấn như vậy!

Bạn đang đọc truyện *Tổ Thủ Khuyên Thiên, Tà Quân Cung Chiều Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8

Lạc Khinh Ca tương từ trên người Long Lăng Thiên mạnh mẽ lột xuống quần áo dơ ném tới trên bờ.

Một bàn tay giam cầm lấy thân thể bé nhỏ của hấn, tay kia thì vẩy nước lên trên người hấn, còn không quên nói: "Tiểu Thiên phải ngoan ngoãn nga, tỷ tỷ tắm cho người rửa sạch sẽ."

Long Lăng Thiên: ". . ."

Hấn hiện tại thật muốn đem chính mình đánh cho ngất xỉu để không bị nữ nhân này làm tức chết!

Đúng lúc này, đột nhiên "Đồng ——" một tiếng, từ đằng xa trên cây ngã xuống một 'Vật nặng'.

"Cái gì nha?" Lạc Khinh Ca theo bản năng quay đầu nhìn bốn phía, lại phát hiện chỗ vừa phát ra tiếng động không có cái gì cả.

Long Lăng Thiên đôi mắt rùng mình, tim không khỏi thình thịch nhảy dựng lên, hần một đời anh mình chắc chắn bị hủy không còn gì nữa, tâm trạng càng tức lúc càng tức giận.

Thừa dịp Lạc Khinh Ca lơ là, hần cũng không quan tâm mình làm như vậy có bao nhiêu nguy thơ, cúi đầu hướng phía cánh tay của Lạc Khinh Ca cắn một chút.

"Ồi!" Lạc Khinh Ca cánh tay đau xót, lập tức buông ra người trong lòng.

Long Lăng Thiên có được tự do, ngay lập tức ở trên ngực Lạc Khinh Ca đánh một chưởng, sau đó, rất nhanh liền bơi lên bờ.

"Này, thối tiểu Thiên, nguoi tại sao lại cắn ta." Lạc Khinh Ca xoa xoa chỗ bị cắn, tức giận trừng mắt nhìn bóng dáng nhỏ nhắn của Long Lăng Thiên đang mặc quần áo.

Nơi ngực cũng hơi đau đau, may là hần khí lực không lớn, nếu không, một chưởng này thật đúng là khiến nàng ăn không tiêu.

Long Lăng Thiên khuôn mặt nhỏ nhắn căng thẳng, cúi đầu mặc quần áo, cũng không liếc mắt nhìn mỡ mừ nào đó.

Bởi vì hần sợ nếu nhìn thì sẽ không nhận được động thủ giết nàng!

Nữ nhân đáng chết! Không biết liêm sỉ.

Thấy hần không để ý tới chính, Lạc Khinh Ca rất hứng sờ sờ cái mũi, hần sẽ không phải là xấu hổ chứ.

Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của hần ửng hồng, phỏng chừng không sai. [Nguyệt: Không phải xấu hổ đâu, là bị nguoi chọc đến tức đến đỏ mặt đó.

Lạc Khinh Ca:*Cầm dao* Nguoi không nói không ai bảo nguoi cầm dao.

Nguyệt:*Vừa hét vừa xách dép chạy* Ta nói chính là sự thật.]

Nghĩ như vậy, Lạc Khinh Ca nhìn không được cười ha ha, "Ha ha ha, tiểu quái quái, nguoi thật là đáng yêu, lại vẫn xấu hổ, yên tâm đi, tỷ tỷ đối với thân thể nhỏ nhỏ của nguoi không có hứng thú."

Long Lăng Thiên nghe vậy, lão đảo một cái vuốt vuốt đầu là ngã xuống đất, vội vã vịn lấy cái cây bên cạnh.

Bóp chặt quả đấm nhỏ, cả khuôn mặt đều bị tức giận đến nổi run run.

Cố gắng dùng nghị lực nhìn xuống lửa giận cực lớn trong lòng, nữ nhân này thật có bản lĩnh tức chết nguoi không đền mạng.

Một lát, Lạc Khinh Ca không thấy hần đáp lại, nhất thời cảm thấy không thú vị, cũng không đùa hần nữa.

Hướng trên người thông thả ung dung vẩy một ít nước lên nguoi, thấy quần áo trên người Long Lăng Thiên vẫn ướt sũng xiêu xiêu vẹo vẹo dán sát ở trên nguoi, hơn nữa vẫn như cũ dơ dáy bẩn thỉu không khác gì lúc đầu.

Hơi hơi chau lông mày, hướng hần hô: "Tiểu Thiên, nguoi vẫn là cởi quần áo ra, để tỷ tỷ giúp nguoi tắm rửa lần nữa, nếu không sẽ dễ dàng sinh bệnh."

Hiện tại mặc dù là mùa hạ, nhưng quần áo ướt sũng mặc trên nguoi cũng rất khó chịu, còn không bằng nguoi cởi quần áo xuống đây với ta cho thoải mái.

Long Lăng Thiên khoe miệng hơi cong lên, lời kéo y phục, thoáng chỉnh sửa lại một chút, cũng không buồn liếc mắt nhìn Lạc Khinh Ca một chút, nhắc chân hướng phía chỗ vật nặng vừa rơi xuống đi đến.

"Ai, thật là một hài tử hay xấu hổ." Lạc Khinh Ca thờ dãi một chút rồi cũng bơi vào bờ.

Từ trong nước sông đi ra, theo Long Lăng Thiên hướng đến chỗ vật nặng rơi xuống.

Vừa rồi rõ ràng nghe được một thanh âm rất lớn, rõ ràng nghe thấy có vật gì đó từ trên cây rơi xuống, hơn nữa vật này còn rất lớn, vì sao bây giờ lại không có một chút động tĩnh nào?

"Vừa rồi ngã xuống là vật gì a?" Lạc Khinh Ca đi vào, cũng không phát hiện có vật nặng gì, chỉ là một mảnh bụi cỏ.

Long Lăng Thiên đẩy mắt lướt qua một tia quý dị, rất nhanh liền hạ lông mi che giấu.

Bạn đang đọc truyện *Tổ Thủ Khuynh Thiên, Tà Quân Cung Chiều Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Lời nói ác độc của tiểu quỷ

Long Lăng Thiên quay đầu liếc mắt nhìn Lạc Khinh Ca, thấy nàng cả người ướt nhẹp, cái yếm thật mỏng và tiết khô kè sát ở trên người nàng, dáng người của nàng bại lộ khiến hắn nhìn không sót gì..

Vùng xung quanh mắt không khỏi có chút nâng lên, trên khuôn mặt nhỏ nhắn nổi lên một màu đỏ khá nghi.

Cúi đầu nhìn tiểu thân thể của mình một chút mình , có chút bất đắc dĩ, trách không được nàng ở trước mặt hắn không hề cố kỵ thân thể trần truồng, bởi vì nàng căn bản không coi hắn là nam nhân.

Rất nhanh thu hồi ánh mắt khoanh chân ngồi dưới đất, nhắm hai mắt lại bắt đầu ngồi thiền, thẳng thắn coi mỡ nữ nào đó như không khí.

"..."

Lạc Khinh Ca nhất thời có chút dở khóc dở cười, nàng lại bị hoa hoa lệ lệ coi như không thấy.

Nếu không phải thanh âm của hắn và cơ thể hài tử chỉ mới vài tuổi, nàng cũng hoài nghi có phải hắn là một người trưởng thành.

Khẽ thở dài một tiếng, không để ý tới mỡ nam hài nào đó nữa, cúi đầu đứng lên dò xét xung quanh.

Vừa rồi vật nặng kia rơi xuống phát ra âm thanh rất lớn, thế nào lại không có gì cả chứ.

Nông nữ hôn nhân giá ngàn vàng.

"Đi? Gặp quỷ, đi đâu rồi, chẳng lẽ vật đó dài thêm hai cái đuôi để chạy?" Lạc Khinh Ca khẽ chau mày, cẩn thận tra xét bụi cỏ, không buông tha một một nơi nào.

Long Lăng Thiên khoé môi trừu rút, lông mi khẽ run .

Cái kia 'đồ vật' thật sự có hai cái đuôi.

Lạc Khinh Ca tìm một hồi, không phát hiện cái gì, chỉ có thể dừng lại.

Phiết trừ khoé miệng (Ta chịu đoạn này), liếc mắt im lặng nhìn Long Lăng Thiên, dùng ngón tay trắng nõn ở trên khuôn mặt nhỏ nhấncủa hắn dăm dăm "Ta rất buồn chán a, ngươi có thể hay không đừng có ngồi thiền mãi."

Khắp cả ngọn núi chỉ có hai người là nàng và tiểu quỷ này, mà cái tiểu quỷ này lại như một khúc gỗ không nói một lời.

Nữ nhân chết bầm, lại tìm hắn gây phiền toái!

Long Lăng Thiên có chút không kiên nhẫn, theo bản năng mở hai mắt ra, liền thấy vóc người yếu điệu của mỡ nữ, nhất là ở cái yếm giống như ẩn như hiện nhô ra.

Mặt nhỏ đỏ lên, lập tức dời đi ánh mắt.

Không vui nói: "Vóc người kém như vậy, có thể hay không mặc quần áo vào nếu nhìn lâu có thể ta sẽ bị đau dạ dày."

Tuy rằng hắn đối với nàng không có cảm giác gì, nhưng một nữ nhân chỉ mặc một cái yếm ở trước mắt hắn lúc ẩn lúc hiện, thật tình có chút ghét.

"..." Lạc Khinh Ca nhất thời im lặng đến cực điểm, cúi đầu nhìn mình không lớn không nhỏ hai cái bánh mìn thần, khoé môi mím chặt.

Nàng lại bị một tên tiểu quỷ chê!

Cổ thân thể này lớn lên cũng khá tốt, phía trước mặc dù không lớn, nhưng là không coi là nhỏ a, huống chi tuổi còn nhỏ, còn có thời gian phát triển, người nhìn thế nào cũng không có thể đào dạ dày a.

Giơ tay lên cho Long Lăng Thiên cốc cho hắn một cái, cắn răng hung tợn nói: "Tiểu quỷ, lông cánh còn không có trưởng thành đủ đâu, biết cái gì a, có mồm độc như vậy cẩn thận sau này không cưới được vợ, hừ!"

Bỏ lại buổi nói chuyện này, cố ý lắc lắc cái mông nhỏ đi đến bên sông, cầm lấy y phục ướt nhẹp trên mặt đất khoác lên người.

Tuy rằng theo nàng nghĩ mặc như vậy thì không có gì, nhưng cũng không có tàn phá đám lông dài cỏ nhỏ ở cổ đại a.

Ai, thật là mấy loại người cò lỗ sĩ a.

Long Lăng Thiên vuốt chỗ bị đánh đau, nhìn nữ tử đang mặc quần áo phía trước, con ngươi xanh đen lướt qua một tia nghiền ngẫm.

Lạc Khinh Ca chỉ mặc một cái áo trong, về phần giá y bị xé thành mảnh nhỏ này thì nàng không dám mặc.

Nếu mặc giá y thì nhất định sẽ làm người khác chú ý, hơn nữa hôm nay là ngày Đại Hạ, che một tầng y phục rách nát không phải là càng làm cho người ta chú ý sao.

Nhéo một cái trên y phục ướt sũng, đi tới trước mặt Long Lăng Thiên, vỗ vỗ cái đầu nhỏ của hắn, "Tiểu Thiên, chúng ta đi."

Long Lăng Thiên đầu hơi nghiêng, tránh thoát móng vuốt của nàng, từ dưới đất đứng lên, ưu nhã phui một chút y phục trên người.

Đối với hành động né tránh của hắn Lạc Khinh Ca sớm đã thành thói quen, chỉ là hừ hừ mũi, nhắc chân hướng phía Bắc đi đến.

Long Lăng Thiên nhìn phương hướng nàng đi, híp hai tròng mắt lại đứng bất động ở đó, thẳng đến khi Lạc Khinh Ca đi ra ngoài đại khái một trăm bước, thì mới yếu ớt mở miệng, "Người đi lầm đường, Lạc vương phủ ở phía Nam."

Bạn đang đọc truyện *Tổ Thủ Khuynh Thiên, Tà Quân Cung Chiêu Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: Không cần kêu loạn

Lạc Khinh Ca nghe vậy lập tức dừng lại cước bộ, trên mặt có chút mất tự nhiên.

Lát sau, nàng xoay người lại, cười rạn rờ nhìn Long Lăng Thiên, "Tiểu Thiên à, chúng ta trước tiên không trở về, phía ngoài sơn hà tốt đẹp nhường nào a, chúng ta đi du lịch ha."

Nói xong, còn dùng sức chớp mắt to, tỏ vẻ mình rất thành khẩn.

Cổ thân thể này bị người ta ném tới đây đến tử vong, đây nhất định là mưu sát.

Nếu mà nàng bây giờ đi về, thì người muốn giết hại cổ thân thể này chắc chắn sẽ không từ bỏ ý đồ, năng lực bây giờ của nàng quá yếu, căn bản không có năng lực tự vệ, nếu trở lại chắc chắn sẽ lại bị ám sát.

Nếu đã vậy thì cứ để cho người khác coi như nàng đã chết đi, với lại nàng cũng không phải là Lạc Khinh Ca chân chính, không cần thiết đi tìm người đó báo thù, huống chi hiện nàng tại cũng không có cái năng lực kia.

Áo kho lỗ tư. (Hình như là chữ tục, kiểu như CMN đó)

Du lịch ngắm non sông nước biếc không đi, lại đi làm thiên kim đại tiểu thư suốt ngày bị ám sát, trừ phi đầu óc của nàng bị rỉ sắt.

"Du lịch?" Long Lăng Thiên có thâm ý khác lặp lại hai chữ, sau đó, hỏi, "Du lịch là cái gì?"

"Ngạch..." Lạc Khinh Ca có chút nghẹn lời, vừa rồi không cẩn thận nói một từ hiện đại, thế mà lại bị tiểu quý này bắt được.

"Du lịch là có ý gì?" Long Lăng Thiên không chiếm được câu trả lời, lại một lần nữa đặt câu hỏi, trong ánh mắt có mang theo tìm tòi nghiền cứu.

"Ha ha, ý là du sơn ngoạn thủy, cái từ này là ta tự nghĩ ra." Lạc Khinh Ca mặt không đỏ hô hấp không loạn, vẫn kiêu ngạo mà vẫy vẫy tóc.

Long Lăng Thiên thu lại ánh mắt, không nói cái gì nữa, nhắc chân hướng phía nàng đi đến.

Thấy hắn không có hỏi tiếp, Lạc Khinh Ca âm thầm thở phào nhẹ nhõm.

Đến bây giờ còn không biết tiểu quý này và Lạc Khinh Ca (Đây là chỉ Lạc Khinh Ca đã chết) rốt cuộc là là quan hệ như thế nào, chắc chắn phải thật cẩn thận.

Lạc Khinh Ca nhìn tiểu quý đang đi qua mình, im lặng trừu rút khóe môi, hải tử này chắc sắp thành Phật quá.

Lắc đầu, bước nhanh vượt qua Long Lăng Thiên, "Tiểu Thiên à, chờ sau khi ra ngoài, đệ nếu là muốn về nhà, tỷ có thể nhờ người đưa đệ trở về."

Nếu hắn là con trai của nàng, nàng nhất định sẽ mang theo hắn đi ngao du thiên hạ, chỉ là hắn lại không phải, nếu như mang hắn đi, người nhà của hắn phỏng chừng sẽ rất thương tâm.

Long Lăng Thiên dừng lại cước bộ, nhàn nhạt liếc mắt nhìn nàng. "Ngươi là sợ bị mưu sát nên mới không quay về, ta tự nhiên cũng vậy."

Thu hồi tầm nhìn, đưa tay ra sau lưng, tiếp tục đi về phía trước.

"..." Hài tử này đầu óc rốt cuộc là dùng cái gì làm ra, thế nhưng lại biết được lo lắng trong lòng nàng!

Nhất thời Lạc Khinh Ca chỉ cảm thấy trong lòng có chút sợ hãi, loại cảm giác này giống như là bị người nhìn thấu.

Bất quá, hần nói cũng không sai, nàng và hần đều là bị người đưa tới nơi này, khẳng định cũng có người muốn giết hần.

"Ngươi không quay về còn không sợ người nhà ngươi lo lắng sao." Lạc Khinh Ca chưa từ bỏ ý định hỏi tiếp.

Long Lăng Thiên dừng lại, tàn khốc nói một câu, "Ngươi còn không sợ người nhà ngươi lo lắng, ta sợ cái gì."

"..."

Nàng và hần làm sao có thể giống nhau, nàng là người vừa mới xuyên qua, thân nhân của cổ thân thể này đối với nàng không có một chút quan hệ nào.

Bất quá, nhìn dáng vẻ của hần hình như hần và người nhà của quan hệ cũng không tốt lắm.

Quên đi, không trở về thì không quay về nữa, dẫn hần đi ra ngoài xông pha, chờ hần chơi đã thì đưa hần về nhà.

Nghĩ như vậy, Lạc Khinh Ca dặt tay nhỏ bé ở sau lưng của hần, trong miệng hát to một bài hát.

"Biển cả một tiếng cười, cuộn cuộn thủy triều hai bên bờ, chìm nổi theo làn sóng đơn độc nhớ hôm nay..."

Thanh âm vang tận mây xanh, nhất thời làm giật mình một đám chim chóc trong rừng.

Long Lăng Thiên trên trán nhất thời xuất hiện mấy vạch đen to, nâng lên đầu nhỏ chậm rãi nói một câu, "Ngươi có thể hay không không đừng kêu loạn."

Bạn đang đọc truyện *Tổ Thủ Khuynh Thiên, Tà Quân Cung Chiêu Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Sự kiện kì lạ

"..." Lạc khinh ca nghe thấy vậy thì suýt chút nữa là ngã xuống, tiếng ca thánh thót cũng dừng lại.

Giơ tay lên ở trên đầu Long Lăng Thiên gỡ một cái, cài lại: "Tiểu tử thôi, đây gọi là nghệ thuật âm nhạc, làm sao có thể sử dụng từ 'Kêu' để hình dung."

Tâm tình tốt đều bị câu này của hần khiến cho không còn gì nữa.

Vùng xung quanh lông mày của Long Lăng Thiên chợt nâng lên, đáy mắt hiện lên một tia âm trầm.

Nữ nhân đáng chết! Lại xoa đầu của hần, việc này hần sẽ nhớ kỹ, khi nào quay về nhất định sẽ tính sổ.

Nắm chặt nắm đấm, cố gắng khắc chế lửa giận trong lòng, lạnh giọng nói: "Ngươi nói đúng, so với quạ đen kêu còn khó nghe hơn, đúng là không thể dùng từ kêu."

Nói xong, phất ống tay áo một cái, chân nhỏ nhón ưu nhã bước đi.

"..."

So với quạ đen kêu còn khó nghe hơn, được rồi, nàng thừa nhận chính mình không có thiên phú ca hát, nhưng tốt xấu gì thanh âm cũng không khó nghe lắm, cũng không đến nỗi khó nghe như vậy đi.

Lạc Khinh Ca hung hăng trừng mắt nhìn cái hài tử xấu xa kia, khẽ thở dài một tiếng, "Tiểu hài tử chính là tiểu hài tử, làm sao có thể hiểu được thần khúc tuyệt vời này a."

Sát thủ dưỡng thành phi."

Cùng một đứa bé thảo luận âm nhạc, quả thực là đàn gảy tai trâu.

Long Lăng Thiên hơi dừng lại cước bộ, có chút im lặng đỡ trán.

Trước đây chỉ biết là nữ nhân này là người có kiến thức kém, hung hăng càn quấy, lại không nghĩ tới nàng lại bị tự kỉ như vậy. (Nguyệt: Ừm ừm, đúng vậy *gật đầu liên tục*)

Lúc Lạc Khinh Ca đang muốn đuổi theo thì đột nhiên, một cỗ mùi hôi thối chui vào mũi khiến nàng không khỏi nhú mày lại.

Tại sao lại có mùi máu tươi nồng nặc như vậy? Nhịn không được nhìn xung quanh bốn phía.

Chợt, thấy phía trước có một mảng lớn máu loãng màu đen, còn có một vật gì đó huyết nhục mơ hồ giấu ở phía sau mặt cây, loáng thoáng còn có thể thấy được một vật gì đó không rõ ràng.

Lạc Khinh Ca trong lòng có chút hiếu kỳ, rón rén đi đến đó.

Đi tới trước mặt cây, mùi máu tanh nồng đậm tràn đầy xoang mũi, suýt chút nữa khiến nàng nôn ra.

Đội nàng nhìn thấy được thứ này thì chỉ cảm thấy dạ dày trong bụng như muốn bốc lên, may là tối hôm qua tỉnh lại nàng chưa có ăn bất kì cái gì, bằng không nàng nhất định sẽ nôn ra.

Đây là một con nhìn giống như măng xà, phía trước có hai cái móng vuốt.

Tình trạng chết rất thê thảm, đầu rạn nứt lộ ra tâm óc bên trong, trên thân đã mất một mảng da lớn, huyết nhục mơ hồ không rõ, còn có chút máu loãng không ngừng tràn ra.

Lột da bỏ não, quá tàn nhẫn! Đây rốt cuộc là hận ý lớn như thế nào đây a.

Lúc này, lạc khinh ca nhẹ giọng "A?" nhìn xuống dưới, ánh mắt lộ ra nghi hoặc.

Da rắn bị cắt ở chỗ miệng rất chỉnh tề, không giống như là bị xé xuống mà giống như là do vũ khí sắc bén gây nên.

Có thể sử dụng vũ khí, ngoại trừ người còn có thể là ai, khẳng định là đã có người đến đây.

Trên thân rắn vẫn còn chảy máu, thời gian lột da hẳn là cách đây không lâu.

Lạc Khinh Ca nhìn quái xà này thật kĩ, bỗng nhiên, một màn tối hôm qua rơi vực sâu ủa vào trong đầu, con người không khỏi hít lại, trên người tản ra một loại khí chất trong trẻo lạnh lùng.

Quái xà này chắc chắn là con quái xà muốn ăn bọn họ tối hôm qua, khi đó trời mặc dù tối, nhưng cơ bản hình dạng vẫn có thể nhìn ra.

Lẽ nào khi các nàng ngã xuống thì đồng thời quái mã cũng rút xuống theo?

Nàng và Long Lăng Thiên đại nạn không chết, nhưng quái xà này cũng không thể nào may mắn như thế.

Phòng chừng là đã có người đi qua đây, thấy thi thể của quái xà này rồi muốn lột da của nó, mò đầu lấy ra vật mà hắn muốn.

Lúc này, Lạc Khinh Ca mâu quang chợt lóe, đã hiểu rõ được mọi chuyện.

Vậy thì 'Vật nặng' rơi xuống đất phát ra tiếng động đó, không thể nghi ngờ chính là của hắn, quái xà da rắn hơn phân nửa là do hắn lột, chỉ là tại sao hắn tại sao muốn ăn núp trốn tránh bọn họ?

Có thể ở trên người quái xà cắt một lớp da chỉnh tề thì năng lực cũng không tồi mới đúng, căn bản không cần thiết trốn một nữ nhân và một đứa bé.

Người nọ có ý định tránh né bọn họ, hẳn là biết Lạc Khinh Ca và Long Lăng Thiên không có tài cán gì, rốt cuộc hắn là địch hay là bạn?

Trong lòng Lạc Khinh Ca nghi hoặc chông chênh, không để ý liên lùi ra sau một bước, dưới chân mềm nhũn, không biết là đạp phải cái gì, theo bản năng mềm mại kêu to một tiếng, "A —— "

Bạn đang đọc truyện *Tổ Thủ Khuynh Thiên, Tà Quân Cung Chiêu Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 12: Có chút thích

Lạc Khinh mềm nhệ hô to một tiếng rồi ngay lập tức xoay người lại.

Thấy Long Lăng Thiên đang đứng ở sau lưng nàng, vùng xung quanh lồng mày nhỏ hoàn toàn nhú lại, thể hiện rõ ràng đau đớn khi bị giẫm lên.

Vừa rời nàng giẫm phải chính là chân nhỏ của Long Lăng Thiên.

Lạc Kinh Ca vỗ nhẹ lên ngực của mình, tức giận tròn mắt nói: "Thối tiểu Thiên, đệ lần sau bước đi thì có thể hay không phát ra một chút tiếng động, còn có đệ đứng sau lưng tỷ để làm chi, có biết như thế cũng có thể hù chết người."

Vừa rời cũng không biết là nàng suy nghĩ mà quá mức chăm chú hay là hải tử này bước đi rất nhẹ nhàng, thế nhưng lại không phát hiện ra có người tới gần.

Long Lăng Thiên có chút buồn bực mặt nhăn mày, ra vẻ hần là người bị hại chứ, người bị giẫm đau là hần mới đúng, nữ nhân chết bầm này lại còn ở chỗ này can rở kêu to.

Dời mắt nhìn về phía quái xà toàn thân đầm đìa máu, đáy mắt hiện lên một tia dị quang, sau đó, như không có chuyện gì xảy ra hỏi Lạc Kinh Ca: "Người ở nơi này làm cái gì?"

"Nga, không có gì." Lạc Kinh Ca phui miệng, chỉ vào mãng xà nói rằng, "Tiểu Thiên, quái xà này chắc là cái con ngày hôm qua tập kích chúng ta."

Long Lăng Thiên mâu quang khẽ gọn sóng, bình thần gặt đầu, "Không sai, nó hần là theo chúng ta ngã xuống, làm sao vậy."

"Trên người nó bị lột da vừa nhìn đã biết ngay là do con người làm, ta hoài nghi có phải vừa rời vật nặng rơi xuống nhất định là một người, trên người quái xà hơn phân nửa lớp da chắc chắn là do hần lột."

"Ừ." Long Lăng Thiên cũng không có nhiều phản ứng lắm, chỉ là khẽ lên tiếng.

Bởi vì đây là do hần làm, cho nên cũng không có gì lạ.

"Người kia cũng không biết là hay là bạn, chúng ta tốt nhất vẫn nên cẩn thận." Lạc Kinh Ca thấp giọng nói.

Nói xong còn nhìn bốn phía xung quanh nhưng cũng không phát hiện được cái gì.

Không biết tại sao nàng lại chiếm được cổ thân thể này, không chỉ võ công không sử dụng được, ngay cả độ cảnh giác cũng giảm xuống.

Trước kia, động tĩnh trong phạm vi hai dặm nàng cũng có thể cảm nhận được nhưng hiện tại lại không được.

Xem ra nàng phải nhanh một chút đề cao thực lực của mình mới được, đến lúc đó cũng không đến mức bỏ mạng.

Long Lăng Thiên nghe vậy, đáy mắt lướt qua một tia thương thức.

Nữ nhân này cũng không đến nỗi ngu ngốc, vậy mà lại có thể nghĩ được đến đây, xem ra đúng là không thể tin lời đồn linh tinh mà.

"Hay là tốt nhất chúng ta mau chóng đi ra khỏi nơi này, về phần người nọ, có lẽ không phải địch nhân, nếu không thì tỷ và đệ cũng không đứng được ở đây tới bây giờ."

"Ừ, nói rất đúng, ta cũng cho là như vậy." Lạc Kinh Ca liên tục gặt đầu, có thể dễ dàng cắt được da xà, võ công nội lực chắc chắn là không kém.

Long Lăng Thiên thấy nàng vẫn còn đang suy tư, tay nhỏ bé liền cầm bàn tay to lớn của Lạc Kinh Ca rồi nói, "Đừng suy nghĩ nữa, bây giờ quan trọng nhất là chúng ta phải rời khỏi đây."

Hần vốn không thích người khác chạm vào hần nhưng không biết vì sao vừa rời kéo tay nàng thì hần không cảm thấy chán ghét trái lại còn có chút thích.

"Được." Lạc Kinh Ca quay đầu nhìn thoáng qua quái xà, khẽ thở dài nhìn xuống, "Thật đáng tiếc, da mãng xà tốt như vậy nếu đem đi làm roi da thì khẳng định sẽ rất tốt."

Lắc đầu, đáy lòng tiếc hận đi đến kéo tay Long Lăng Thiên.

Long Lăng Thiên mí mắt hơi giật giật, không nói gì thêm.

Hai người đi đại khái khoảng hai canh giờ nên bây giờ đã đói bụng đến nỗi bụng kêu 'ọc ọc'.

Lạc Kinh Ca vỗ vỗ cái bụng bằng phẳng của chính mình, từ lúc nàng tỉnh dậy đến bây giờ, nàng chưa từng ăn một chút đồ ăn hay uống một chút nước nào.

Thật là đói a, hai mắt cũng bắt đầu khép lại.

Ngẩng đầu quan sát sơn lâm, ở đây hần là có không ít đồ ăn dân dã.

Lôi kéo Long Lăng Thiên đi tới sơn động cách đó không xa.

Giống như một đại tỷ, sờ sờ cái đầu nhỏ của hắn, dặn dò: "Tiểu Thiên, ngươi hãy ở chỗ này đợi, ta đi kiếm một chút đồ ăn dân dã, nhớ kỹ không nên chạy loạn."

Long Lăng Thiên khó chịu nghiêng đầu, xú nữ nhân này cao hơn hắn nên lúc nào cũng sờ đầu hắn, sớm muộn gì có một ngày hắn chắc chắn sẽ trả lại.

Trong lòng mặc dù khó chịu, nhưng vẫn gật đầu, "Được."

Lạc Khinh Ca đi được một lúc, con người xanh đen của Long Lăng Thiên nháy mắt trở nên thâm thúy, hướng về cửa động lạnh lùng hô một tiếng, "Vân Chiến, đi ra đi!"

Bạn đang đọc truyện *Tổ Thủ Khuyên Thiên, Tà Quân Cung Chiều Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Lòng đang rỉ máu

Thanh âm Long Lăng Thiên vừa vang lên thì một bóng dáng nhanh chóng tiến lên.

"Thuộc hạ, tham kiến chủ tử." Vân Chiến cung kính quỳ rạp xuống đất, cất cao giọng nói.

Long Lăng Thiên ở trên người hắn nhàn nhạt nhìn lướt qua, phát phát tay, "Đứng lên đi."

Dáng người nhỏ nhỏ người ngồi ngay ngắn ở trên tảng đá, gương mặt nhỏ nhắn ngây thơ mang biểu tình lạnh nhạt không phù hợp với tuổi.

Về mặt hắn như thể phối hợp với cơ thể nhỏ bé năm tuổi, thấy thế nào cũng cảm thấy kì quái, Vân Chiến nhìn không được kéo kéo khoe môi, ánh mắt có chút cổ quái liếc Long Lăng Thiên một cái.

Ngay lập tức liền cúi đầu xuống, sợ bị chủ tử nhà mình phát hiện.

Long Lăng Thiên như có như không nhìn hắn, liền biết được hắn hiện tại đang suy nghĩ gì, khẽ hừ một tiếng, tức giận: "Trường tiên chuẩn bị xong chưa?"

"A - -" Vân Chiến đột nhiên bị hắn hỏi tới, đầu tiên là sững sờ, ngay lập tức gương mặt tuấn tú trở nên căng thẳng, nghiêm mặt nói, "Bẩm báo chủ tử, không sai biệt lắm, trường tiên cũng sắp hoàn thành xong rồi, chỉ cần ở trên cán gắn thêm một ít đồ trang sức là được."

Hắn đem trường tiên cung kính đưa tới trước mặt Long Lăng Thiên, "Chủ tử, người xem làm như vậy có được không?"

Long Lăng Thiên đưa tay tiếp nhận trường tiên, mặt không biến sắc đánh giá một phen.

Đây là một trường tiên màu trắng bạc, toàn thân ngân sắc, trên mặt có rất nhiều vân nhỏ, toàn thân tán ra khí chất lạnh lùng thanh u (thanh tịnh và đẹp đẽ).

Tay cầm là dùng huyền thiết thạch chế tạo, còn có một chút hoa văn đẹp mắt ở phía trên, điểm duy nhất khiến hắn không hài lòng chính là, ở trên tay cầm có một cái lỗ hồng chuyên môn dùng để đặt đồ trang sức.

Long Lăng Thiên thoáng gật đầu một cái, "Tạm được."

Nghe thấy một tiếng 'Tạm được' đó, Vân Chiến ngay lập tức giống như trút được gánh nặng.

Nên biết trường tiên này là do hắn hao tổn rất nhiều công sức để hoàn thành, bất quá, có thể nghe được chủ tử nói một tiếng 'Tạm được' thì hắn cũng đã cảm thấy đáng giá.

Có chút không rõ chính là, chủ tử vì cái gì làm trường tiên chứ, vũ khí chủ tử dùng là Ảnh Nguyệt kiếm, không rõ hình dáng, giết người không tiếng động, căn bản là không cần dùng đến trường tiên.

Vân Chiến trong nội tâm tuy có vô vàn nghi hoặc nhưng cũng không dám hỏi nhiều.

Một lát sau, Long Lăng Thiên ngẩng đầu liếc nhìn bảo kiếm treo bên hông của Vân Chiến, mở miệng nói: "Đem từ linh thạch ở trên thân kiếm của ngươi tháo xuống."

"Tháo xuống bảo thạch? !" Vân Chiến theo bản năng che bảo kiếm của mình, gương mặt tuấn tú nhất thời nhăn nhó như quả mướp đắng, thử dùng giọng điệu thương lượng, "Chủ, chủ tử, lỗ hồng trên roi tay có chút nhỏ mà viên từ linh thạch của thuộc hạ lại hơi lớn, người xem..."

Khối linh thạch này chính là tâm can bảo bối của hắc a, nhường bảo thạch ra thì giống như là đang cắt thịt của hắc, hắc đau a.

Long Lăng Thiên liếc xéo hắc một cái, đôi mắt bắt đầu híp lại, hơi thở nguy hiểm đang dần phát ra .

Vân Chiến trong nội tâm run lên, thầm kêu không ổn, che lấy tiểu bảo bối của chính mình, cắn răng một cái nhẫn tâm đem linh thạch trên thân kiểm tháo xuống.

Hai tay dâng lên, "Chủ tử, linh thạch của ngài." Hắc bây giờ lòng đang rỉ máu a, trong lòng nghĩ vậy nhưng trên mặt cũng không dám có nửa điểm bất mãn.

Long Lăng Thiên trắng mắt liếc hắc một cái, rất không khách khí nhận lấy.

Cầm lấy tử linh thạch trong tay ngay lập tức ở trên lỗ hồng trên tay cầm của trường tiên chà xát một chút thì linh thạch kia liền đi vào, khối linh thạch này nổi lên làm nổi bật lên hoa văn xung quanh khiến cho trường tiên tăng thêm một chút linh khí.

Long Lăng Thiên cầm lấy trường tiên, quơ quơ một chút, lập tức hàn khí bắn ra bốn phía.

Sau đó, liền dừng trường tiên, nhìn trường tiên trong tay, trên miệng hắc hiện lên một chút tươi cười, thầm nghĩ.

Không biết nàng có thích hay không?

Nhìn thấy bộ dáng tươi cười của chủ tử, Vân Chiến nhất thời đã đem việc mất đi linh thạch bảo bối vứt ra sau đầu, kinh ngạc đứng một bên nhìn Long Lăng Thiên.

Chủ tử đây là thế nào, thế nhưng tự nhiên ngu ngốc cười rộ lên, có phải hay không trở thành hình dạng năm tuổi thì trí lực cũng đã bị giảm xuống

Bạn đang đọc truyện *Tổ Thủ Khuynh Thiên, Tà Quân Cung Chiều Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 14: Muốn cưới nàng?

Long Lăng Thiên cảm giác được Vân Chiến đang nhìn hắc, tươi cười trên mặt trong nháy mắt biến mất, khôi phục lại bộ dáng lạnh nhạt trong dĩ vãng.

Bàn tay đặt ở trên môi mắt tự nhiên ho một tiếng, "Người không phải là muốn có Huyết Hồn kiếm, hãy trở về nhận lấy đi, coi như bản tôn đổi cái linh thạch này của người."

"Chủ tử, ngài muốn đem Huyết Hồn kiếm ban cho thuộc hạ? !" Vân Chiến có chút không dám tin tưởng lỗ tai của mình có nghe nhầm hay không, nên biết rằng Huyết Hồn kiếm chính là bảo kiếm mà thế gian ít có, so với tử linh thạch không biết trân quý hơn gấp bao nhiêu lần nhưng chủ tử lại đem nó thưởng cho hắc!

Trong lòng tuy cảm thấy kích động vạn phần, nhưng vẫn cố nén hưng phấn, nhún nhường nói, "Chủ tử, làm sao có thể như vậy, thuộc hạ..."

"Người đã không muốn, vậy thì bản tôn liền đưa cho Vân Cuồng." Thanh âm mềm mềm lạnh nhạt của Long Lăng Thiên lạnh nhạt cắt đứt lời nói khẩu thị tâm phi (miệng nói 1 đường tâm nghĩ một nẻo) của Vân Chiến.

"Không phải vậy..." Vân Chiến cuống quýt đem những lời đang định nói ra khỏi miệng nuốt trở về, ngẩng đầu tươi cười nói, "Thuộc hạ đa tạ chủ tử ban thưởng."

Long Lăng Thiên liếc xéo hắc một cái, không để ý hắc nữa, ngắm nhìn trường tiên trong tay.

Hai người an tĩnh nửa khắc, Vân Chiến dè dặt tiến lên, hỏi ra nghi ngờ trong lòng, "Chủ tử, ngài vì cái gì không trực tiếp đem Phượng Nguyên quận chúa mang trở về Đế Đô."

Chủ tử hiện giờ đang bị trọng thương, lần này vì cứu Lạc Khinh Ca, công lực cơ hồ đã bị đánh mất đến nỗi hầu như không còn, mặc dù đã ăn nội đan của hai móng bạc lân măng xà, nhưng vẫn cần bế quan tu luyện mới có thể nhanh khỏi hơn, khôi phục lại dung mạo vốn có.

Tại sao chủ tử còn có thể có lòng thanh thản cùng một nữ tử điều ngoa đi du sơn ngoạn thủy chứ, hắc thật đúng là nghĩ không ra suy nghĩ của chủ tử.

Đôi mắt đẹp của Long Lăng Thiên khẽ nhúc nhích, nhẹ nhàng kéo ra khóe môi, có thâm ý khác nói: "Bản tôn cùng nàng đi chơi, tự nhiên là có lí do của bản tôn."

Trải qua kiếp nạn lần này, Lạc Khinh Ca đã thay đổi, có lẽ có thể từ nàng phát hiện ra cái gì đó.

"Oh." Vân Chiến khẽ lên tiếng, nhưng vẫn là nghĩ không ra.

Lúc này, ánh mắt hắn đột nhiên sáng ngời, trong lòng xuất hiện một ý tưởng kinh khủng.

Chủ tử chẳng lẽ là muốn kết hôn cùng với Phụng Nguyên quận chúa? Trời ạ, ngàn vạn lần không cần, nữ nhân này thế nhưng chính là một nữ tử ngang ngược kiêu ngạo nổi danh ở Linh Nguyên quốc.

Nếu là nàng thành chủ mẫu của bọn họ, vậy còn được, nhưng chủ tử như tiên nhân của bọn họ chẳng phải thanh danh cũng sẽ bị bôi xấu sao.

Vân Chiến càng nghĩ thì trong lòng càng run sợ, vội vàng khuyên nhủ: "Chủ tử, mặc dù ngài cùng Phụng Nguyên quận chúa có da thịt thân thiết, nhưng mà đó là do năng bức bách ngài, ngài ngàn vạn lần không cần chịu trách nhiệm, năng căn bản là không xứng..."

Hắn nói đến đây lập tức im lặng, bởi vì hắn cảm giác được quanh thân nhiệt độ giảm xuống không ít, lạnh buốt.

Nhìn xem khuôn mặt nhỏ nhắn bình tĩnh của Long Lăng Thiên, trong lòng thầm kêu không ổn, gãi gãi đầu, "Chủ, chủ tử, thuộc hạ thề, thuộc hạ cái gì cũng không nhìn thấy."

Ai tới cứu hắn đi, thật sự là một cái miệng thúi, thề nhưng nói lộ ra rồi.

Bất quá, quả đúng là hắn nói không sai, hắn thật sự là chưa nhìn thấy gì cả.

Hắn vừa tới bên này được một lúc thì chủ tử đã bị nữ nhân kia kéo xuống nước, bởi vì điều này quá sức tưởng tượng của hắn nên không để ý từ trên cây ngã rơi xuống đất.

Long Lăng Thiên từ từ nheo lại đôi mắt, chốc lát sau, lạnh lùng nói, "Từ hôm nay trở đi, một tháng không được phép dùng mắt nhìn."

"A, không, không thể dùng mắt?!" Vân Chiến nhất thời trợn tròn mắt, cuống quýt cầu tình, "Chủ, chủ tử, thuộc hạ trong vòng một tháng nếu không thể nhìn thấy cái gì thì con mắt nhất định rất khó chịu, kính xin chủ tử khai ân."

Không thể dùng mắt, vậy chẳng phải trong vòng một tháng hắn phải đi làm người mù rồi, ngẫm lại một tháng không thể nhìn thấy gì, trong lòng không khỏi sinh ra chút sợ hãi.

"Nếu đã khó chịu, vậy thì móc ra đi." Long Lăng Thiên hời hợt nói một câu, lại làm cho người ta rợn cả tóc gáy.

Bạn đang đọc truyện *Tổ Thủ Khuynh Thiên, Tà Quân Cung Chiêu Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15: Ăn chết người

"Đa tạ chủ tử quan tâm, thuộc hạ một chút cũng không cảm thấy khó chịu." Vân Chiến chịu ngay lập tức từ trên y phục xé xuống một mảnh vải, rồi cột ở trên mắt mình, tốc độ này không cần phải nói cũng biết là rất nhanh.

Lấy năng lực của hắn cho dù đi bị bịt kín hai mắt, cũng sẽ không có bao nhiêu khó khăn.

Long Lăng Thiên nhếch môi cười, thần nhiên nói: "Người đi về trước chuẩn bị một chút, một tháng sau đi Minh sơn dò xét một chút động tĩnh Phạm Tế, bản tôn có cảm giác hắn sắp xuất quan."

"Vâng, thuộc hạ lĩnh mệnh." Vân Chiến chấp tay nói.

Cuối cùng hắn cũng biết lý do vì cái gì chủ tử lại trừng phạt hắn một tháng không được phép dùng mắt nhìn.

Minh sơn vốn là một ngọn núi chết, xung quanh che kín khói đen, đến trong đó cho dù thị lực kinh người cũng không có một chút tác dụng nào.

Chủ tử sở dĩ trừng phạt hắn như vậy, là vì muốn làm cho hắn thích nghi trước.

Bất quá, nếu hắn đi rồi thì lấy ai bảo vệ chủ tử, với năng lực tự vệ bây giờ của chủ tử tự thì chắc cũng có chút khó khăn.

Nghĩ như vậy hắn đề nghị: "Chủ tử, nếu thuộc hạ đi rồi, vậy thì an toàn của ngài làm sao bây giờ, nếu không thì để cho Vân Cuồng đi Minh sơn đi."

"Không được, không có người thì không được." Long Lăng Thiên lập tức bác bỏ đề nghị của hắn, "Vân Cuồng khinh công bừa bãi nhỡ lực đều không bằng người, yên tâm, Vân Kinh một đoạn thời gian trước cũng bị phái đến nơi đây làm việc, bản tôn cho gọi hắn đến là được."

Huống chi, không quá năm ngày nữa, hắn đã có thể khôi phục lại ban đầu, cho dù võ công không thể khôi phục hoàn toàn nhưng nhìn khắp toàn bộ

Linh Ki đại lục này, người có thể được coi là đối thủ của hắn cũng chỉ có lúc đặc vài người.

"Thuộc hạ nhất định không làm nhục sứ mạng." Vân Chiến biết mình không thể thuyết phục Long Lăng Thiên nên cũng chỉ có thể tiếp nhận nhiệm vụ.

Đúng lúc này, một giọng nữ thanh thúy truyền tới.

"Tiểu Thiên Nhi, tỷ tỷ bắt được hai con chim trĩ a, một lát nữa tỷ sẽ làm gà nướng cho ngươi ăn."

Giọng nói của Lạc Khinh Ca tới trước, thanh âm ngọt ngào sạch sẽ khiến cho hai người ở trong sơn động thay đổi sắc mặt.

"Phốc - -" Vân Chiến nhìn không được bật cười, nhưng bị Long Lăng Thiên lườm một cái nên ngay lập tức nuốt trở về.

Chủ tử chính là tôn chủ của Thiên Tinh các mà mọi người nghe tên đã sợ mất mật, nhưng bây giờ lại bị gọi là 'Tiểu Thiên Nhi'.

Ngô, bất quá, xưng hô 'Tiểu Thiên Nhi' này cùng bộ dáng bây giờ của chủ tử thực sự rất xứng.

Vân Chiến càng nghĩ càng buồn cười, cả gương mặt tuần tú đã bị ghen thành màu gan heo.

Đột nhiên, "Bùm - -" một tiếng, tiếp theo, một cỗ mùi hôi chậm rãi bay ra.

Ai nói đánh rắm vang lên sẽ không thú vị, đến người thì sẽ biết, bây giờ ngay cả Vân Chiến cũng bắt đầu thấy ghét bỏ chính mình.

Khuôn mặt Long Lăng Thiên bỗng nhiên co rút, mặt đen như than, tay nhỏ bé nắm lấy cái mũi.

"Khụ khụ, chủ, chủ tử, thuộc hạ phía trước ghen quá khó chịu nên phía sau, phía sau liền..." khuôn mặt tuần tú của Vân Chiến đỏ lên, vội vàng giải thích.

Long Lăng Thiên nhú mày, thấp giọng tức giận: "Còn không mau trốn đi."

"A, vâng." Vân Chiến kìm nén bức bối trong lòng, thân thể chớp cái liền trốn đến đằng sau sơn động đằng sau.

"Tiểu Thiên Nhi..." Lạc Khinh Ca vừa mới đi đến, liền nhìn thấy một cỗ mùi hôi thối, nàng bất mãn nhú mày lại rồi lấy tay phẩy phẩy trước mũi, ghét bỏ nói, "Di, như thế nào mà thú vị như vậy, Tiểu Thiên Nhi, cơ thể của đệ cũng không lớn nhưng mà phóng rắm thật đúng là thối."

Ở trong ý thức của nàng, nơi này chỉ có một mình Long Lăng Thiên, cho nên người phóng ra cái rắm làm ô nhiễm không khí chính là đệ ấy.

Long Lăng Thiên nghe vậy, khuôn mặt nhỏ nhắn liền đen lại, bất quá cũng không có giải thích gì thêm.

Thấy trong tay Lạc Khinh Ca chính là hai con gà đã được xử lý sạch sẽ, hắn chớp chớp mắt nhỏ rồi hạ xuống, nhân nhát hỏi: "Ngươi biết nướng gà sao?"

Trước đây, mặc dù hắn phái người bảo vệ nàng, nhưng rất ít cùng nàng tiếp xúc, nên hầu như cũng không biết một chút gì về nàng.

Có điều, đã nghe nói qua không ít những lời đồn sau lưng có liên quan đến Phượng Nguyên quận chúa, không biết nữ tử điều ngoa kiêu ngạo sống sung sướng từ bé này nướng thịt có độc chết người không.

Bạn đang đọc truyện *Tổ Thủ Khuynh Thiên, Tà Quân Cung Chiều Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 16

Xem đôi mắt ti hí tràn đầy hoài nghi kia của hắn thì ngay cả thần cũng biết hắn đang hoài nghi năng lực của nàng, Lạc Khinh Ca khẽ nhú lại đôi mi thanh tú, "Cứ chờ xem, bốn tiểu thư nướng thịt chắc chắn chính là mỹ vị thiên hạ đệ nhất."

Lời này tuy có chút ít khoe khoang, nhưng nàng vẫn thực sự có một chút bản lĩnh.

Nàng là truyền nhân duy nhất của cổ võ thế gia Lạc gia nên từ nhỏ đã bị mọi người rèn luyện khắc khe, đối với loại huấn luyện dã ngoại này thì đương nhiên là không thể thiếu, cho nên việc nàng biết nướng thịt này cũng không phải là nói đùa.

Trong sơn động có một chút củi khô rải rác xung quanh cho nên Lạc Khinh Ca cho liền củi xuống góp nhặt, đem hai con gà chuỗi ở trên nhánh cây rồi làm một cái dãi vẽ hoàn hảo.

Hết thấy đã chuẩn bị sẵn sàng, nàng đột nhiên phát hiện không có lửa.

Có gà có củi nhưng nếu không có lửa thì chắc chắn là không nướng được, chẳng lẽ bắt nàng học người cổ đại đi đánh lửa?

Thôi thì cũng chỉ có thể làm như vậy, nếu như là trước kia thì còn dễ làm nhưng hiện tại cổ thân thể này nửa điểm nội lực cũng không có, ai, bây giờ mà muốn đánh lửa chắc cũng có chút khó khăn.

Lạc Khinh Ca than nhẹ một tiếng, bắt đầu nâng tay lên.

Cầm lấy một nhánh cây khô, đơn giản xử lý lại rồi lấy một chút cỏ nhưng khô ráo, bắt đầu ở trên một đầu khối gỗ chui vào.

Đúng lúc này, nàng cảm giác được sau lưng có tiếng vang 'răng rắc' liền quay đầu nhìn lại thì ngay lập tức hai mắt liền tỏa sáng.

Cùi bắt đầu được chất lên để nhóm lửa, còn Long Lăng Thiên đang ở bên cạnh tích cực thổi lửa

"Đệ có diêm, không, đệ có đá lửa?" Lạc Khinh Ca bỏ lại nhánh cây trong tay, trên gương mặt tràn ngập hưng phấn đi qua.

Long Lăng Thiên gạt đầu nhàn nhạt, quơ quơ đá lửa trong tay, "Ta có chuẩn bị trước rồi, may mắn là không bị ướt nước." chuẩn (Nguyệt: ta chém bừa đó, chứ không biết dịch thể nào cả)

Hắn làm sao mà có đá lửa được chứ, đá lửa này là thừa dịp lúc Lạc Khinh Ca không chú ý mà ra lệnh Vân Chiến đang núp ở đằng sau son động.

"Tiểu Thiên Nhi, người quá thông minh, lại đây, tỷ tỷ hôn một cái." Lạc Khinh Ca nói, cũng mặc kệ người trong lòng có nguyện ý hay không, trực tiếp ở trên khuôn mặt nhỏ nhắn của Long Lăng Thiên hôn 'Bep' một cái.

Long Lăng Thiên ngây người mấy giây.

Hắn, hắn bị nữ nhân này ép hôn!

Vân Chiến đang núp ở sau son động tron lòng mạnh mẽ run lên, chủ tử mà hắn tôn kính nhất bây giờ đã bị vấy bẩn rồi, hắn bây giờ trong lòng đang bắt đầu cảm thấy chủ tử thật đáng thương.

Bàn tay nhỏ bé của Long Lăng Thiên không tự giác nâng lên sờ sờ chỗ vừa bị hôn, cảm giác mềm mại vẫn lưu lại ở trên đó như cũ, thật lâu vẫn không biến mất.

Thật lâu sau, mới phục hồi lại tinh thần từ trong kinh ngạc.

Xoa xoa nước miếng trên mặt, nhìn bàn tay nhỏ bé của mình, đáy mắt có một ánh sáng khác thường lưu chuyển.

Nếu là nàng biết hắn cũng không phải là hài tử bình thường, không biết liệu sẽ có phản ứng như thế nào.

Vừa nghĩ tới đây, Long Lăng Thiên khoe môi khẽ nhếch lên.

"Tiểu tử thôi, ngốc cười cái gì vậy, đem củi khô bên kia nhặt lại đây." Lạc Khinh Ca véo nhẹ gò má non mềm của hắn, có buồn cười nói.

Đệ ấy vẫn chưa cười với nàng một lần nào, vậy mà lúc này lại âm thầm ngậy ngốc cười rộ lên.

Ai, không trách được người khác đều nói suy nghĩ của thiên tài cùng người bình thường không giống nhau, nguyên lai nàng cùng Tiểu Thiên đều là thiên tài.

Long Lăng Thiên đưa tay gạt đi móng vuốt trên mặt, gương mặt âm trầm rất là khó chịu, bất quá vẫn đi tới đem củi khô đến.

Cũng không lâu lắm, mùi thơm thịt nướng đã tràn lan khắp nơi.

Lạc Khinh Ca kéo xuống cái đùi gà, đưa tới trước mặt Long Lăng Thiên, "Đến, ném thử tay nghề của tỷ tỷ cái nào."

Thịt gà khô vàng bóng loáng, thơm nức xông vào mũi, chỉ cần nhìn thôi cũng biết là nhất định rất ngon.

Long Lăng Thiên ngừng lại động tác, đưa tay nhận lấy, nhẹ nhàng xé tác một miếng cắn một cái, tinh tế nghiền ngẫm.

Ừm, cũng không tệ lắm, nếu mà có mà thêm gia vị thì hương vị sẽ ngon hơn.

Nàng đến cùng là ai? Dựa theo trong tài biểu hiện trong tài liệu thì lấy tính tình của Lạc Khinh Ca làm sao có thể biết nướng thịt.

Còn có, nữ nhân này mặc dù rất vô sỉ, tác phong phóng đãng không kiềm chế được, nhưng nàng cũng không phải là loại người ngu ngốc, kiêu căng ương ngạnh đến cực điểm trong truyền thuyết mà ngược lại làm cho người ta một loại rất cảm giác ở gần nàng rất thoải mái.

Lạc Khinh Ca hào phóng cắn một miếng thịt lớn, thoải mái mà thưởng thức, hướng về phía Long Lăng Thiên nháy nháy mắt, khoe khoang mà nói: "Như thế nào, tỷ đúng là không có khoe khoang đi, có phải là ăn rất ngon hay không"

Lúc nàng nói chuyện mặt mày hớn hờ, đôi mắt trong như nước lóe ra ánh sáng trong suốt giống như một ngôi sao sáng chói giữa bầu trời đêm vậy, thật

chói mắt.

Đôi mắt của Long Lăng Thiên không khỏi híp lại, đáy mắt lướt qua một tia sáng không rõ ràng.

Đột nhiên, tảng đá lớn ở đằng sau phát ra một chút thanh âm, hình như là tiếng nuốt nước miếng của người nào đó

"Ai đó?" trên mặt Lạc Khinh Ca hiện lên chút đề phòng, lên tiếng thăm dò.

Bạn đang đọc truyện *Tổ Thủ Khuynh Thiên, Tà Quân Cung Chiêu Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 17: Trực tiếp đánh hôn mê

Lạc Khinh Ca nhếch môi, nghiêng đầu, cầm lấy nhánh cây có xiên thịt gà rồi đứng lên hướng tới nơi phát ra âm thanh.

Long Lăng Thiên biến sắc, lông mày khẽ nheo lại.

"Đề ta đi xem cho." Kéo lại cánh tay của Lạc Khinh Ca, cũng không đợi nàng đồng ý, Long Lăng Thiên nói xong rồi từ trên mặt đất đứng dậy, nhanh chóng chạy tới chỗ phát ra âm thanh.

Chạy tới bên cạnh tảng đá lớn, hướng tới chỗ Vân Chiến đá một cái rồi sau đó quay đầu đối với Lạc Khinh Ca nói: "Nơi này chỉ có một con gián, âm thanh vừa nãy có thể là do chúng phát ra."

Nói xong, lại chạy trở về, ngồi xuống mặt đất tiếp tục tào nhả gặm đùi gà.

"Ồ, hóa ra là con gián à." Lạc Khinh Ca không nghi ngờ gì, cũng ngồi xuống theo.

Tiểu hài tử chính là tiểu hài tử, cho chúng một cái đùi gà thì chúng sẽ cao hứng, chủ động đứng lên nhận lấy.

Lạc Khinh Ca lại xé xuống một cái đùi gà khác, đưa cho Long Lăng Thiên: "Ăn nhiều một chút, sau này sẽ lớn lên nhanh hơn."

Long Lăng Thiên nghe vậy, khóe môi co rút mạnh mẽ, chiều cao hiện tại của hắn thật sự rất thấp.

Vân Chiến phải chịu một cú sốc vô lí nên trong lòng vô cùng ủy khuất, trốn ở phía sau tảng đá cũng không dám tiếp tục phát ra một chút âm thanh nào nữa.

Hắn đã không ăn hai ngày nên khi ngửi thấy mùi vị của thịt, nuốt nước miếng là chuyện rất bình thường mà, ôi, khi nào thì mới có thể ăn được một bữa cơm thịnh soạn đây.

Sờ sờ cái bụng khô quắt của chính mình, hắn đã đói thành như vậy rồi mà còn không cho bụng hắn kêu, thời nay làm thuộc hạ thật là không dễ dàng mà.

Ai, bụng oi bụng trước ủy khuất người một chút, đợi sau khi trở về, ta sẽ mời người ăn đại tiệc.

Lạc Khinh Ca cùng Long Lăng Thiên hai người đơn giản chỉ ăn một ít, đem đồng lửa sắp xếp ổn thỏa rồi tiếp tục lên đường.

"Tiểu Thiên, chúng ta đi ngao du thiên hạ đi." Lạc Thiên Ca lôi kéo Long Lăng Thiên trên mặt đang không ngừng nổi lên hắc tuyến, vui vẻ ra khỏi sơn động.

Chờ sau khi hai người rời khỏi, Vân Chiến từ sau tảng đá đi ra, ngửi thấy mùi thịt gà đang phiêu tán trong không khí thì đối với hành vi của chủ tử nhà mình càng ngày càng cảm thấy khó hiểu.

Trước đó, lúc ở trong rừng rậm chết, khi mà bọn họ bị đám sói bao vây, truy đuổi, hắn đã ở đây, là do tử ra hiệu cho hắn không cần đi ra.

Lấy năng lực của hắn, dù ở trong miệng đàn sói cứu hai người thì vẫn không thành vấn đề, nhưng không biết vì sao chủ tử lại tình nguyện ghé vào đầu vai của nữ nhân kia cũng không cho hắn ra tay.

Hiện tại hắn lại càng thêm hoang mang, nếu Phượng Nguyên quận chúa không muốn trở về thì trực tiếp đánh hôn mê rồi nâng nàng trở về là được, cần bản không cần cùng nàng vòng qua lại như thế, không nghĩ tới chủ tử lại đồng ý cùng nàng đi ngao du thiên hạ.

Ai, tâm chủ tử như kim dưới đáy bể, hắn làm thuộc hạ tự nhiên không biết rõ, hơn nữa tâm tư chủ tử cũng không phải để cho người làm thuộc hạ như hắn đoán.

Hai người đi đường rừng được một đoạn thì sau đó liền xuất hiện đường núi gấp ghe.

Lạc Khinh Ca đứng ở trên núi hơi khom người, cúi đầu xem trong chốc lát rồi hướng về phía trước nói: “Chúng ta sẽ đi hướng Tây theo con đường này, chắc là có thể gặp được ai đó.”

Long Lăng Thiên nghe thấy vậy, khẽ hạ mắt xuống rồi nghiêng đầu hỏi: “Vì sao lại muốn đi về phía Tây mà không phải hướng Đông, nơi này là núi sâu, làm sao mà người biết đi hướng Tây có thể gặp được người.”

“Người xem này, rõ ràng là trên con đường này có dấu vết bánh xe còn rất mới nên vài ngày gần đây hẳn là có người đi ngang qua nơi này. Còn có, người nhìn kỹ xem hoa văn trên bánh xe cùng mặt đất ma sát tạo ra dấu vết, hẳn là chiếc xe này đi từ Tây sang hướng Đông, cho nên hướng Tây khẳng định có người.” Lạc Khinh Ca chỉ vào vết bánh xe trên mặt đất, giải thích.

Long Lăng Thiên cúi đầu nhìn xem dấu vết kia, đôi mắt từ từ hip lại, trong đôi mắt hiện lên một chút thay đổi không rõ ràng.

Hắn cup mắt xuống, che dấu đi sự khác thường nơi đáy mắt.

Bạn đang đọc truyện *Tổ Thủ Khuynh Thiên, Tà Quân Cung Chiêu Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 18: Vì dân trừ hại

"Đi thôi, chúng ta phải rời khỏi sơn lâm này trước lúc trời tối." Nói xong, Lạc Khinh Ca nắm lấy bàn tay nhỏ bé của Long Lăng Thiên rồi tiếp tục tiến lên phía trước.

Đi về phía trước khoảng được một canh giờ thì chợt nghe thấy tiếng đánh nhau.

"Là ai ở phía trước đánh nhau?" Lạc Khinh Ca dừng bước, đưa đầu nhìn quanh.

Thấy phía trước có một đám người đánh đến khí thế ngất trời nhưng bởi vì khoảng cách khá xa nên cũng thấy không rõ là ai, bất quá với diện tích đánh nhau này thì nhân số chắc cũng không ít.

"Đánh nhau."

"Nói nhảm, ngốc tử cũng nhìn ra được, bọn họ đang đánh đánh nhau." Lạc Khinh Ca trợn mắt một cái, khinh bi nhìn thoáng qua Long Lăng Thiên.

"Ngốc tử cũng có thể nhìn ra, vậy người còn hỏi." Ý ở ngoài lời, người so với ngốc tử còn ngốc.

Lạc Khinh Ca: "..."

Đứa nhỏ này người thì nhỏ nhưng cái miệng lại thật độc, nói ra toàn là những lời muốn tức chết người.

"Thối Tiểu Thiên, người đúng là không đáng yêu một chút nào cả." Đưa tay ở trên mặt hắn bóp một cái để bày tỏ bất mãn của mình.

Long Lăng Thiên khẽ nhú mày nhỏ, quay mặt sang một bên, lựa chọn làm không quan tâm tới cái nữ nhân thần kinh không bình thường này.

"Đám người này đánh nhau cũng thật lợi hại, hay là chúng ta lại đó xem nào nhiệt đi." Lạc Khinh Ca nhìn chăm chăm phía trước, tự nhủ, một đôi mắt màu xanh lóe ra một tia tính kế.

Xem nào nhiệt? Long Lăng Thiên khoe miệng hung hăng giật giật, gặp phải tình huống như thế, người khác trốn còn không kịp, còn nàng thì lại muốn đi xem nào nhiệt.

"Đi, chúng ta đi qua nhìn một chút, nói không chừng còn có thể tìm được một chút gì đó." Nàng hiện tại chỉ mặc một thân quần màu trắng trong, nhìn chẳng ra cái gì cả.

"..."

Long Lăng Thiên nghe vậy, trên trán lập tức nổi lên mấy đường hắc tuyến.

"Chúng ta đi vào trong rừng nên dừng để cho bọn họ phát hiện ra." Nói xong, Lạc Khinh Ca cầm lấy bàn tay nhỏ bé của Long Lăng Thiên rồi quẹo vào đường núi trong rừng cây.

Mới vừa đi vào thì nàng đã hiểu ra, nguyên lai là sơn tặc đi cướp bóc.

Có phải là nàng quá may mắn hay không, vừa mới xuyên đến cổ đại thì đã gặp được loại tiết mục cầu huyết này.

Lạc Khinh Ca mang theo Long Lăng Thiên núp ở một gốc cây khổng lồ, nàng hạ thấp giọng nói: "Trước tiên chúng ta cứ ở chỗ này quan sát một chút."

"Người định làm cái gì?" Long Lăng Thiên bắt gặp một tia tính kế trong mắt nàng thì liền cảm thấy hứng thú hỏi.

"Xem tình huống như thế thì chắc qua không bao lâu nữa son tặc sẽ thắng, chờ son tặc thắng, chúng ta sẽ bắt đầu hành động."

"Hành động cái gì." Long Lăng Thiên cảnh ngày càng cảm thấy hứng thú hỏi.

"Đương nhiên là trừng trị son tặc vì dân trừ hại rồi." Lạc Khinh Ca trắng mắt liếc hẩn một cái.

Long Lăng Thiên khoe môi co rút, "Nếu đã muốn làm anh hùng, vì cái gì hiện tại lại không ra mặt đi."

"Người thật là ngốc a, chỉ bằng hai chúng ta, đi ra ngoài thì chắc chắn sẽ bị son tặc đem chém thành thịt nát mất." Gương mặt Lạc Khinh Ca hiện lên vẻ chi tiếc rên rỉ không thành thép.

"Nếu đã sợ hãi bị chặt thành thịt nát vậy thì tại sao còn nói vì dân trừ hại." Long Lăng Thiên khinh bỉ nhìn nàng một cái, nữ nhân đối trá.

Lạc Khinh Ca thu hồi tầm mắt, cười mỉm nói: "Tiểu Thiên Nhi, vì dân trừ hại là việc phụ, lấy bạc mua đồ mới là việc chính, như thế này, chờ son tặc cướp đồ xong, chúng ta liền động thủ cướp đi đồ bọn họ."

"Người muốn cướp bóc son tặc? !" Long Lăng Thiên nhú mi kinh ngạc nói, đầu của nữ nhân này có phải bị đụng ngu rồi chứ.

"Sai." Lạc Khinh Ca lắc lắc một đầu ngón tay, mỉm cười thần bí, "Tiểu Thiên Nhi, tỷ tỷ nói cho người biết một đạo lý này, cướp bóc son tặc không gọi cướp bóc mà gọi là vì dân trừ hại, hiểu không."

Long Lăng Thiên không nói gì, cướp bóc ai cũng vậy thôi, đều là cướp bóc cả.

Bất quá, điều này không phải là vấn đề quan trọng mà vấn đề bây giờ là lấy năng lực của nàng phỏng chừng cũng không chờ nàng động thủ đã bị những son tặc kia bắt đi làm áp trại phu nhân rồi.

Có lẽ lần này hẩn phải ra tay rồi.

Bạn đang đọc truyện *Tổ Thủ Khuynh Thiên, Tà Quân Cung Chiêu Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 19: Xuất thủ cứu giúp?

Editor: Trục Nguyệt

Quả thật đúng như Lạc Khinh Ca đoán, không đến thời gian nửa chun trà sau, son tặc đã đánh gục toàn bộ những hộ vệ kia.

Bọn son tặc dừng vũ khí, đứng ở sau lưng một tráng hán râu quai nón, không thể nghi ngờ vị này râu quai nón này chính là lão đại ở chỗ này.

Lúc này, một nam tử mô nhon như con khỉ đứng bên cạnh hẩn góp lời nói: "Lão đại, những người này ăn mặc vừa nhìn là biết không phú thì quý, trên người khẳng định mang theo không ít vàng bạc châu báu, để cho các huynh đệ đi lên lục soát đi."

"Trước tiên các người đem xe ngựa cùng hành lý đến, các người lục soát bọn tùy tùng này đi, về phần vị tiểu mỹ nhân này, giao cho bản Đại vương là được rồi, hắc hắc..."

Son tặc lão đại nhìn chăm chăm hoàng y nữ tử, chậm chạp đi tới, "Tiểu mỹ nhân, từ nay về sau người chính là áp trại phu nhân của bản Đại vương rồi, chỉ cần người chịu thuận theo, bản Đại vương bảo đảm người một bước lên trời."

Hoàng y nữ tử đó 100% chính là một đại mỹ nhân, trên khuôn mặt nhỏ nhắn cỡ một bàn tay chính là một đôi mắt to lung linh, cái miệng anh đào nhỏ nhắn phấn nộn, sống mũi nhỏ thẳng tắp, xinh đẹp động lòng người.

Thấy hẩn đi tới, nữ tử áo trắng đứng bên cạnh hoàng y nữ tử ngay lập tức chặn trước người hoàng y nữ tử.

Hướng son tặc lão đại mà gầm lên: "Lớn mật! Người có biết tiểu thư nhà ta là ai không mà có can đảm dám làm càn như thế."

Ánh mắt nàng không ngừng lóe lên, ngực phập phồng lên xuống rất lợi hại, rõ ràng nàng là sợ chết nhưng lại kiên trì che chắn trước mặt tiểu thư nhà mình.

Son tặc kia nghe vậy, không những không sợ ngược lại càng thêm hào hứng.

Đôi mắt chuột của hắn nhìn từ trên xuống dưới nữ tử áo trắng, bộ mặt ngăm đen xấu xí lớn như ổ bánh mì lộ ra thân sắc ghê rợn (chém hết đi bà con ơi), "Ha ha ha, tiểu cô nương này rất trượng nghĩa, bản Đại vương nhìn thấy người lớn lên da thịt mềm mịn, mặc dù không có xinh đẹp bằng tiểu thư nhà ngươi, nhưng vẫn có chút tư sắc, ngươi cùng với tiểu thư nhà ngươi cùng nhau hầu hạ bản Đại vương đi, về sau tiểu thư ngươi là đại phu nhân của bản Đại vương đại phu nhân còn ngươi chính là nhị phu nhân."

Nữ tử áo trắng kia vừa nghe, lập tức thẹn quá hoá giận, lại đánh bạo hướng về phía son tặc nhổ một bãi nước miếng, "Hừ, để cho bọn cô nương hầu hạ ngươi, nằm mơ đi."

Hầu hạ hắn còn không bằng đi hầu hạ một cái đầu heo!

"Không tồi, không nghĩ tới nha hoàn này cũng rất trượng nghĩa, rõ ràng chính mình đã sợ muốn chết còn muốn bảo vệ tiểu thư nhà nàng." Giọng điệu Lạc Khinh Ca mang theo một chút thưởng thức nói ra.

Dù nàng muốn hay không muốn xuất thủ cứu giúp thì thân là một người có văn minh ở thế kỷ hai mươi mốt thì làm sao có thể thấy chết mà không cứu, ai đáng ra là tới đây để xem náo nhiệt nhưng bây giờ có lẽ không được rồi.

Long Lăng Thiên nghe thấy lời của nàng thì ngẩng đầu híп đôi mắt có thâm ý khác nhìn nàng một cái, sau đó, lại rũ xuống che đi khác thường nơi đáy mắt. (Nguyệt: từ đầu truyện đến giờ không biết cái anh này rũ mắt mấy lần rồi nhỉ???)

Chẳng lẽ nàng thật sự mất trí nhớ?

"Ha ha ha..." Son tặc lão đại ngửa mặt lên trời cười một tiếng, sau đó, trong nháy mắt thay đổi sắc mặt, âm trầm nghiêm mặt trừng mắt nhìn về phía nữ tử áo trắng, "Đàn bà thú, lão tử vừa ý ngươi là phúc khí của ngươi, chớ chọc lão tử tức giận, đến lúc đó, lão tử cùng các huynh đệ đều ngoạn thán (không hiểu, ai giúp với) các ngươi rồi lại đem bán các ngươi vào trong thanh lâu."

"Ngươi, ngươi không phải là người!"

Nữ tử áo trắng là một thiếu nữ chưa biết mùi đời, làm sao có thể nghe qua lời nói thâm uế như thế này, nhất thời khuôn mặt nhỏ nhắn bạo hồng, tức giận tới mức run rẩy, "Khốn kiếp, ngươi thế nhưng lại vũ nhục chúng ta như vậy, ngươi cũng đã biết tiểu thư nhà ta chính là..."

"Cầm nhĩ." Không đợi nàng nói hết lời, hoàng y nữ tử ở một bên liền kéo lấy nàng, "Ngươi đứng ở một bên đi, để ta đi đối phó bọn họ."

Thân phận của nàng rất đặc thù, không phải là thời điểm vạn bất đắc dĩ thì chắc chắn không thể nào nói ra.

"Tiểu thư..." Nữ tử áo trắng còn muốn nói điều gì nhưng nhìn thấy ánh mắt nhìn sang của hoàng y nữ tử thì liền đem những lời sắp nói đến bên miệng nuốt trở về.

Bạn đang đọc truyện *Tổ Thủ Khuynh Thiên, Tà Quân Cung Chiều Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20

Cầm nhĩ vẫn như cũ chặn trước người hoàng y nữ tử, thận trọng nói: "Tiểu thư, người chạy mau, nó ư sẽ cầm chân bọn chúng."

Hoàng y nữ tử nghe vậy, ngoảnh mặt lại, trừng mắt nhìn bạch y nữ tử nói: "Chỉ bằng mấy cân thịt trên người ngươi, bọn chúng đập một cước cũng có thể đá bay ngươi."

Nhưng mà, lòng nàng vẫn là rất cảm động: "Cầm nhĩ, ngươi đợi ở một bên trước, ta tới."

"Tiểu thư....."

"Yên tâm đi." Hoàng y nữ tử cho bạch y nữ tử một ánh mắt an ủi, nhưng thực ra

trong lòng nàng cũng rất sợ.

Nàng rút ra trường kiếm, mày liễu dựng lên, chỉ vào son tặc, phẫn nộ quát: "Lão tặc, hôm nay lão nương muốn thay trời hành đạo, không thể không giết ngươi."

"A, con quỷ nhỏ còn rất độc ác." Son tặc lão đại âm trầm cười, tàn nhẫn nói: "Như thế này, ta muốn nhìn xem ngươi thật có thể độc ác như vậy hay không."

Hoàng y nữ tử cũng không cùng hắn nói nhiều lời vô nghĩa, trực tiếp rút kiếm vọt tới: “Đi chết đi.”

Bọn son tặc lập tức lấy ra binh khí, chuẩn bị nghênh đón, chẳng qua son tặc lão đại lại khoát tay chặn lại: “Lui ra, tiểu cô nương này trước hết cứ để bản Đại vương chơi đùa, chờ ta chơi chán rồi lại cho các ngươi chơi.”

Nói xong, hắn lấy đại đao đặt trên đầu vai xuống, thanh thoi đứng ở nơi đó chờ đợi con mồi của mình mắc câu.

Hoàng y nữ tử rất tức giận, ra tay toàn là chiêu trí mạng.

Ngay từ đầu, son tặc lão đại có chút khinh địch, căn bản không đem nàng để vào mắt, chỉ có điều, qua vài hiệp giao thủ hắn phát hiện năng lực của nàng cũng không thể khinh thường, liền nghiêm túc đánh nhau với nàng.

Bởi vì lửa giận trong lòng hoàng y nữ tử không thể nào tan nên mỗi lần xuất chiêu nàng đều dùng hết khả năng của mình. Vì vậy, chỉ với một khoảng thời gian ngắn, nàng đã chiếm thế thượng phong.

Son tặc lão đại bị đánh, có chút không chống đỡ được, nhưng do ngại mất thể diện, mới không hướng thủ hạ của mình cầu cứu mà vẫn cắn răng chịu đựng.

“Không ngờ võ công của nữ tử này cũng rất tốt, lực đao cũng rất mạnh.”

Ban đầu Lạc Khinh Ca còn muốn xuất thủ cứu giúp, nhưng thấy hoàng y nữ tử có thể ứng phó, liền ngồi trên mặt đất xem náo nhiệt, thỉnh thoảng còn bình phẩm đôi lời, giống như đây không phải là đánh nhau mà là đang tỷ võ.”

"Dù thế này không tệ nhưng không lâu sau vẫn sẽ thất bại." Long Lăng Thiên nói.

Sau đó, nhìn về phía Lạc Khinh Ca, có thâm ý khác nói: “Ngươi không phải là muốn đi cứu người sao, tại sao lại không đi, hay là không có can đảm đi, hử?”

Trong giọng y có hàm chứa trào phúng, rõ ràng là muốn kích thích Lạc Khinh Ca ra tay.

Tuy rằng võ công bọn son tặc này không cao nhưng chúng rất đông, cho dù là Vân Cuồng muốn cứu người thì chỉ sợ cũng có chút quá sức. Thế mà, một nữ tử không có vũ khí như nàng lại khẩu xuất cuồng ngôn muốn cứu người, y ngược lại muốn nhìn nàng có thể sử dụng thủ đoạn gì để cứu người ngay tại trước mắt bọn son tặc này.

“Không có việc gì, xem tình hình này son tặc lão đại có vẻ rất sĩ diện, cho nên các nàng hẳn là không có việc gì, chúng ta cứ ở chỗ này xem trước một chút, coi như nghỉ ngơi." Lạc Khinh Ca nói ra với giọng điệu không sao cả.

Bọn họ đi đường lâu như vậy, thân thể có chút mệt mỏi, ở bên cạnh xem náo nhiệt coi như là nghỉ ngơi đi, đúng lý ý tưởng không tồi.

Long Lăng Thiên nghe vậy, khoé môi co rút, cũng không nói thêm gì nữa, lẳng lặng ngồi ở bên cạnh Lạc Khinh Ca, hai mắt nhìn chăm chú vào hai người đánh nhau phía trước.

Đúng lúc này, trong lỗ tai hắn truyền đến một đạo thanh âm nam tử , "Chủ tử, ngài không có ý định cứu công chúa sao."

Ẩn ở trong bóng tối Vân Cuồng thấy chủ tử nhà mình chậm chạp không hạ mệnh lệnh đi cứu công chúa, nhin không được từ xa truyền âm hỏi Long Lăng Thiên.

Hắn hai mắt mặc dù không nhìn thấy, nhưng lỗ tai vẫn có thể nghe ra là Lam Linh công chúa.

Lam Linh công chúa vào ba năm trước đi Hương Sơn, về phần nàng dung mạo có thay đổi hay không hắn không nhìn thấy, bắt quạ, thanh âm của nàng lại không phát sinh nhiều biến hóa lớn, vẫn có thể nghe ra.

Bạn đang đọc truyện *Tổ Thủ Khuynh Thiên, Tà Quân Cung Chiêu Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 21: Bắt đầu cứu người

Long Lăng Thiên ở bên cạnh nhìn Lạc Khinh Ca một cái, đáy mắt lướt thoáng qua một chút tìm tòi nghiên cứu thú vị.

Hắn không có lên tiếng, bắt quạ, cùng ở bên cạnh hắn nhiều năm Vân Cuồng tự nhiên sẽ hiểu rõ chủ tử có ý gì, ẩn ở trong bóng tối, án binh bất động.

Bắc Thần Linh Nhi xuất kiếm càng ngày càng mạnh, son tặc lão đại trên người có nhiều chỗ bị kiếm phong quét qua làm bị thương, dần dần có chút chống đỡ không được.

Cái khác thì bọn son tặc đứng ở một bên cũng không xuất thủ cứu giúp, bởi vì lão đại của bọn họ không hạ lệnh cho bọn họ đi hỗ trợ thì bọn họ không thể động thủ, hết thảy nghe theo sự chỉ huy của lão đại.

"Dâm tặc, đi chết đi!" Bắc Thần Linh Nhi yêu kiều hô to một tiếng, cầm kiếm ác độc đâm tới son tặc lão đại.

Son tặc lão đại cuống quýt lui về phía sau, hiểm hiểm tránh được một kiếm này, bất quá, trong lòng lại có chút sợ hãi.

Vừa rồi nếu không phải hắn phản ứng nhanh thì cái mạng này của hắn khó mà giữ được, không nghĩ tới nữ tử này cũng rất lợi hại.

Không thể sẽ cùng nàng tiếp tục đánh nhau, nếu không, người thua thiệt nhất định là hắn.

Trong mắt son tặc lão đại chợt lóe lên một tia giao hoạt, nhanh tay đưa vào trong lòng, hướng tới chỗ Bắc Thần Linh Nhi, "Cho ngươi ném thứ tư vị của mắt phượng hướng tẩn."

Một cỗ sương mù màu trắng hướng tới chỗ Bắc Thần Linh Nhi bay tới, nàng cuống quýt bịt kín hơi thở, nhưng đã quá muộn, nàng đã hút phải một chút.

Một giây sau, tứ chi bắt đầu vô lực, cả người ngã nhào trên đất.

"Son tặc lão đại, quá hèn hạ vô sỉ, đánh không lại người ta thì sử dụng ám chiêu." Lạc Khinh Ca khinh bỉ bĩu môi nói ra.

"Không phải ngươi nói, hắn là son tặc." Son tặc sẽ cùng ngươi nói đạo nghĩa giang hồ sao, nếu có dạy, vậy tại sao bọn họ còn làm son tặc.

Lạc Khinh Ca: "..."

Bất quá, tiểu tử thú này nói có lý.

Núp trong bóng tối Vân Cuồng thực muốn điên rồi, Lam Linh công chúa đã bị bắt mà hai người này vẫn còn ở nơi này thảo luận son tặc có nói đạo đức hay không.

Son tặc lão nhìn xuống Bắc Thần Linh Nhi trên mặt đất, dâm tà cười một tiếng, "Tiểu mỹ nhân, có phục hay không a, a ha ha ha..."

Nói xong, liền bắt đầu cười ha ha.

Đứng ở một bên bọn son tặc lập tức nịnh nọt hô to, "Đại vương vạn tuế, Đại vương võ công cái thế, vô địch thiên hạ."

Bọn họ vô liêm sỉ ca công tụng đức, hoàn toàn bỏ qua việc vừa rồi son tặc lão đại ra ám chiêu.

"Tiểu thư." Cẩm nhi vội vàng chạy tới, muốn đem Bắc Thần Linh Nhi đỡ lên.

Bởi vì sức lực của nàng rất yếu nên vừa mới đem Bắc Thần Linh Nhi kéo cách mặt đất một tí thì hai người liền cùng nhau ngã xuống đất.

Nàng cắn răng cắn tức nhìn son tặc lão đại, "Kẻ son tặc kia, ngươi là đồ hèn hạ vô sỉ, thế nhưng lại bỏ thuốc tiểu thư, quá vô sỉ."

Bắc Thần Linh Nhi kéo tay nàng, "Cẩm nhi, thôi đi, cùng những tên bại hoại này nói chuyện thì làm sao có đạo lý được."

Nơi này mặc dù cách Đế Đô không xa, nhưng lại là một đoạn đường hoang tàn vắng vẻ.

Bọn họ trì hoãn ở chỗ này thời gian dài như vậy, cũng chưa từng thấy có người đi qua.

Trước tiên, nàng phải phát tín hiệu cầu cứu, cứu binh chắc sẽ đi sang bên này.

Nếu thật không được, thì nàng đành phải nói ra thân phận của mình rồi, cũng không biết có thể trấn trụ những son tặc này.

Son tặc lão đại nghe đối thoại giữa các nàng, hừ hừ mũi, hướng tới chỗ bọn thuộc hạ khoát tay chặn lại, "Đẫn các nàng lên trên xe ngựa, chúng ta trở về son trại."

Hắn vừa dứt lời, lập tức có hai gã son tặc đi ra, một người kéo một cái, đem các nàng chủ tớ hai người nhét vào trong xe ngựa.

Mọi người đem tất cả mọi thứ của bọn tùy tùng ngã xuống đất, vơ vét một lần, khề chỉnh đốn, chuẩn bị đi trở về.

Vờ kịch hay xem xong rồi, nên xuất thủ cứu người.

Lạc Khinh Ca sờ sờ cái cằm, nghiêng đầu nói với Long Lăng Thiên: "Tiểu Thiên Nhi, hiện tại ngươi treo lên cây, đừng để cho ai phát hiện, bên kia có thợ săn thiết hạ bẫy rập, ta đi qua đem những người kia dẫn tới bẫy rập bên cạnh."

"Làm sao người biết ở đó có bầy rập?" Long Lăng Thiên ánh mắt híp lại, hứng thú hỏi.

Bạn đang đọc truyện *Tổ Thủ Khuynh Thiên, Tà Quân Cung Chiều Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: Phượng Nguyên quận chúa

"Bầy rập mặc dù đã đập không ít cành khô lá vụn, nhưng nếu như người như nhìn kỹ, có thể phát hiện ra lá ở trên bầy rập cùng lá ở một bên không giống nhau, rõ ràng điều này cho thấy chỗ đó đã bị người động tới, cái hố này chắc chỉ mới đào được vài ngày." Lạc Khinh Ca nhẫn nại giải thích cho Long Lăng Thiên.

Đôi mắt tinh tường của Long Lăng Thiên chớp chớp vài cái rồi lại hạ xuống, đáy mắt càng lúc càng thâm trầm.

Thời điểm nhìn đến chỗ đó, hắn cũng đã biết đó là một bầy rập, chỉ là không nghĩ tới nữ nhân này cũng biết, hơn nữa còn phân tích đạo lý rõ ràng.

Nếu không phải sau lưng nàng có cái bốt hình cừu vĩ hóa phượng thì hẳn chắc sẽ hoài nghi nàng là Lạc Khinh Ca giả.

"Tiểu Thiên mau lên thôi." Lạc Khinh Ca vỗ một cái ở trên người Long Lăng Thiên, quay lại hỏi, "Người có treo cây hay không?"

"Biết rồi."

"Biết rồi là tốt rồi, nhanh lên nhanh lên, son tặc sắp mang đồ đi hết rồi"

"..." Xem nàng vội vã như vậy, còn tưởng rằng nàng sốt ruột muốn cứu người, nguyên lai là sợ đồ bị son tặc mang đi.

Long Lăng Thiên liếc xéo nàng một cái, sau đó, trèo lên một gốc cây không lớn không nhỏ ở gần đó.

"Tốt lắm, đừng lên tiếng." Lạc Khinh Ca dùng khẩu hình miệng nói một câu, cũng mặc kệ Long Lăng Thiên xem hiểu hay không, liền từ trong rừng cây xông ra ngoài.

"Cứu mạng, cứu mạng a!" Lạc Khinh Ca nhanh chóng hướng về phía son tặc chạy như bay.

"Đứng lại!" Hai gã son tặc cầm lấy kiếm chỉ Lạc Khinh Ca, ngăn cản nàng tiếp tục chạy về phía trước.

Lạc Khinh Ca đột nhiên dừng bước chân, nhìn chằm chằm trường kiếm trong tay son tặc, yêu kiều hét lớn một tiếng, "A!"

Bộ dáng kia như con thỏ nhỏ bị kinh hãi, vẻ mặt sợ sệt.

Nàng 'Sợ hãi' lui về sau một bước, khóc khàn cả giọng nói: "Đại hiệp, van cầu các người cứu cứu tiểu thư nhà ta đi, van cầu các người."

Lạc Khinh Ca 'Khóc' nước mắt như mưa, còn thỉnh thoảng nâng lên tay áo lau lau mấy cái.

Bất quá, ngoại trừ thanh âm nói chuyện khàn khàn thì dường như trên mặt nửa điểm nước mắt cũng không trông thấy, đáy mắt ươn ướt là nước bọt của nàng chảy lên.

Cầm nhi ở trong xe ngựa nghe được động tĩnh, nhìn ra ngoài xem, lập tức sợ hết hồn.

"Tiểu thư, nàng, nàng là, ô..."

Cầm nhi lời còn chưa dứt, liền bị Bắc Thần Linh Nhi bịt miệng.

"Cầm nhi, đừng lên tiếng, chúng ta yên lặng theo dõi diễn biến." Bắc Thần Linh Nhi hạ thấp giọng nói ra.

Cầm nhi là một nha hoàn thông minh, đương nhiên biết rõ trong lời nói của nàng có ý tứ, gật gật đầu, ý bảo nàng hiểu.

Bắc Thần Linh Nhi lúc này mới buông nàng ra, híp một nửa đôi mắt không hiểu nhìn xem Lạc Khinh Ca.

"Tiểu thư, nàng tướng mạo của nàng cùng Phượng Nguyên quận chúa rất giống nhau a, chỉ là không hiểu trong miệng nàng tiểu thư là ai, nàng có phải hay không cũng là một nữ tử giống như Phượng Nguyên a." Cầm nhi ghé vào bên cạnh lỗ tai Bắc Thần Linh Nhi nhỏ giọng nói ra.

"Nhìn kỹ rồi hãy nói." Bắc Thần Linh Nhi nhú nhú mày, hai mắt chú ý nhìn kỹ nhất cử nhất động của Lạc Khinh Ca.

Luận dung mạo nàng hẳn là cái nữ tử dã man kia, nàng cùng nữ tử dã man mất tích ba năm kia có đến ba phần giống nhau, cũng rất có thể nhận sai.

Hon nữa, hôm nay nữ tử đã man kia cùng hoàng huynh của nàng thành thân, làm sao có thể sẽ xuất hiện ở nơi này, hon nữa quần áo còn không chỉnh tề.

"Người làm cái gì?" Sơn tặc lão đại mặt đen lại bình tĩnh, xách theo binh khí đi tới.

Lạc Kinh Ca vừa thấy hấn đến, lập tức vòng qua thanh kiếm đang chỉ về phía nàng, đi tới chỗ sơn tặc lão đại, "Đại hiệp, cứu mạng a, người mau cứu tiểu thư nhà ta đi, danh dự của nàng sắp bị phá hủy, ô ô..."

Chạy đến trước mặt sơn tặc lão đại, cúi đầu kêu rên, đồng thời còn dùng nước bọt chấm nhỏ lau lên trên mặt.

Ai, thật bẩn a, may mắn là của mình.

Bạn đang đọc truyện *Tô Thủ Khuyên Thiên, Tà Quân Cung Chiêu Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23: Nàng rất sợ đó

"Ngẩng đầu lên." Sơn tặc lão đại đánh giá nàng, thấy nàng chỉ mặc một y phục màu trắng, bộ dáng hết sức chật vật.

Lạc Kinh Ca từ từ giương cao gương mặt trần đầy 'Nước mắt' của nàng,

"Ô ô..."

Lúc đã thấy rõ dung mạo của nàng, sơn tặc lão đại hai mắt sáng lên, hảo một cái mỹ nhân thanh tú.

Da thịt trắng hơn tuyết, môi đỏ mọng răng trắng, một đôi thủy mâu giống như dòng nước mùa thu, điểm một chút nước mắt, kiều mị đáng yêu, đáng người như kiều hoa nghịch liễu, bề ngoài chật vật lại không mấy may ảnh hưởng tới vẻ đẹp của nàng.

Sơn tặc lão đại dâm tâm nổi lên, nhìn không được nuốt nước miếng.

Tiếng nói cũng tùy theo ôn nhu vài phần, "Tiểu mỹ nhân, từ từ rồi nói, nếu như cần cái gì bản Đại vương nhất định sẽ giúp cho người."

"Ta, ta cùng tiểu thư nhà ta đi ra ngoài thành thân, bị một nhóm sơn tặc cướp bóc, ô ô..." Nói, Lạc Kinh Ca lại là một trận 'Khóc rống'.

"Đừng nóng vội, từ từ nói."

"Àn." Lạc Kinh Ca gật gật đầu, khỏ sở nhỏ giọng nói, "Lão đại sơn tặc kia coi trọng nhan sắc của tiểu thư nhà ta, đơn giản chỉ cần tiểu thư nhà ta lấy hấn nhưng tiểu thư nhà ta thà chết không theo, chọc giận sơn tặc lão đại, hấn thể nhưng, thể nhưng ở trong sơn động phía trước, đem, đem, ô ô..."

"Tiểu thư nhà người so với người còn mỹ hơn?" Sơn tặc lão đại lập tức trừng lớn mắt, thiếu chút nữa nước miếng đều chảy ra.

Người này thật đúng là hảo sắc a, Lạc Kinh Ca âm thầm khinh bỉ một phen, bất quá, trên mặt vẫn như cũ giả trang cái gì cũng không biết, tiếp tục khóc lóc kể lể.

"Uh, ta còn bị những tên thuộc hạ kia lột y phục, nếu không phải ta lẩn xuống sườn núi, chắc ta cũng sẽ bị bọn chúng làm nhục, hon nữa lần này chúng ta đi ra ngoài còn dẫn theo không ít vàng bạc châu báu, vốn định đưa đi làm lễ vật, lại bị sơn tặc kia cướp đi tất cả, ô ô..."

Sơn tặc lão đại vừa nghe, có mỹ nhân lại còn có tiền, nhất thời lòng tham nổi lên,

"Yên tâm đi, bản Đại vương nhất định sẽ trợ giúp các người."

"Đa Tạ đại hiệp."

"Đi, chúng ta đi cứu người đi."

Nói là cứu người, nhưng thật ra là cướp người.

"Ở ngay phía trước rừng cây, tiến thêm một chút nữa." Lạc Kinh Ca một đường chạy thật chậm, không ngừng chỉ đường đi.

Lúc gần đến chỗ bẫy rập, Lạc Kinh Ca liền dừng chân không đi tiếp, trên khuôn mặt nhỏ nhắn hiện ra biểu tình khủng hoảng, sát sao bắt lấy cánh tay của sơn tặc lão đại.

"Đại hiệp, những người kia ở ngay phía trước cách đó không xa, ta không dám đi, bọn họ rất hung tàn, ô ô..."

Son tặc lão đại nhìn nàng một bộ dạng đáng thương, lập tức trong lòng liền nổi lên cảm giác thương hương tiếc ngọc, đưa tay nắm lấy bả vai của nàng, an ủi: "Không có việc gì, người cùng bản Đại vương ở cùng một chỗ, sẽ không có người nào dám làm gì người."

Ngắm lại sắp đặt được mỹ nhân cùng tiền, tâm tình của hắn liền cảm thấy thật sung sướng.

Lạc Khinh Ca nhìn thoáng qua cánh tay trắng kiêu trên vai mình, trong lòng một trận buồn nôn.

Lần này nàng hy sinh rất lớn a.

Lạc Khinh Ca đem tay nắm chặt y phục trước ngực của son tặc lão Đại, run run rẩy rẩy nói: "Nhưng mà ta vẫn không dám đi..."

Son tặc lão đại nhú nhú mày, đối với tính tình nhát gan của nàng có chút không kiên nhẫn.

Nếu tiếp tục chậm trễ nữa, chỉ sợ tiền cùng mỹ nhân đều bị cướp đi rồi.

"Vậy bây giờ người lên xe ngựa đợi trước đi, bản Đại vương đi qua cư tiểu thư nhà người."

Lạc Khinh Ca vừa nghe, lập tức ngẩng đầu lên, chỉ chỉ phía trước, "Đa Tạ đại hiệp, đi thẳng về phía trước liền có thể đến chỗ tiểu thư."

Son tặc lão đại buông Lạc Khinh Ca ra, ngược mắt nhìn nhìn rừng núi xung quanh, vung tay lên, "Đi."

Mang theo bọn son tặc hướng tới phía trước, chỉ còn lại hai gã son tặc lưu lại trông coi.

Lạc Khinh Ca trong tay bóp một cái túi giấy cùng một cái bình, trong mắt hiện ra một tia vui vẻ, giao hoát.

Son tặc lão đại còn chưa đi ra hai bước, "Phù phù - -" một tiếng, tiếp theo chính là vài tiếng hét thảm.

Cùng lúc đó, Lạc Khinh Ca ngừng thở, cảm trong tay bột thuốc hướng bầu trời đổ xuống.

Một đám son tặc không có rơi vào bẫy rập thì nguyên một đám ngay lập tức té ngã trên mặt đất.

"Tốt lắm, cuối cùng cũng xong." Lạc Khinh Ca vỗ vỗ tay.

Bạn đang đọc truyện *Tổ Thủ Khuynh Thiên, Tà Quân Cung Chiêu Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.